

Bělohradské listy

2

Časopis Bělohradu a okolí

Vydáno 21. 3. 2008 • Ročník VIII • Cena 14,- Kč

2008

Objektivem Bělohradských listů

První vyjížďka

Vichřice Emma u Bělé

Neseďte děti o prázdninách doma

Předjaří

Vichřice Emma nad Valdovem

Předjaří

Dětské šibřinky

- 2 **OBJEKTIVEM
BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ**
- 3 **FEJETON**
(STANISLAV RUDOLF)
- 4 **ZEPTALI JSME SE ZA VÁS**
- 5 **STAROSTA ODPOVÍDÁ,
MŮ INFORMUJE**
- 6 **NEBUĎME LHOSTEJNÍ**
(ALENA FLÉGLOVÁ)
- 7 **Z KORESPONDENCE MEZI
RADOU MĚSTA A OS BÍLÝ HRAD**
- 8-9 **LEVAN 75**
(EDUARD ČELIŠ)
- 10-11 **HÁJENKY - HÁJENKA NA
PODHRÁŽI**
(EDUARD ČELIŠ)
- 12-13 **VÁLEČNÝ LETEC JIŘÍ SEHNAL**
(JUDR. JIŘÍ SEHNAL)
- 14 **VZPOMÍNKY NA JIŘÍHO SEHNALA**
(LADISLAV STUHLÍK)
- 15 **FRČ TO JE FRANTIŠEK ČERNOCH**
(JAROSLAV KUGLER)
- 16 **NEJSTARŠÍ BĚLOHRADSKÉ
CHALUPY**
(JOSEF ŠPŮR)
- 17 **BEJVÁVALO, BEJVÁVALO -
BĚLOHRADSKÉ NEDĚLNÍ KORZO**
(HANA FRIEDRICHOVÁ)
- 18 **Z DOPISŮ ČTENÁŘŮ**
- 19 **UDÁLOSTI - ZAJÍMAVOSTI**
- 20 **EMMA A ZIMNÍ PLAVÁNÍ**
(EDUARD ČELIŠ)
- 21 **SPORTOVNÍ AKTUALITY**
(PAVEL ŠUBR)
- 22 **KULTURA**
(LADISLAV STUHLÍK)
- 23 **JOSEF VÁGENKNECHT
- SVATÝ A ČERT**

FOTOGRAFIE NA OBÁLCE

STR. 1 JOSEF VÁGENKNECHT
CHALUPA NA ARNOŠTĚVĚ
STR. 24 MICHAL HRNČIŘ
SRNEC

**DALŠÍ ČÍSLO
BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ
VYJDE 23. 5. 2008**

Bělohradské listy

Vydává Město Lázně Bělohrad

Vychází jako dvouměsíčník

Redakční rada: Ladislav Stuchlík (šéfredaktor), Eduard Čeliš, Hana Friedrichová, Svatopluk Hrnčíř, Josef Špůr, Ing. Pavel Šubr, Mgr. Antonie Vanišová, Ing. Lenka Vichnarová.

Povoleno MK ČR pod č. E 10901

Adresa: Město Lázně Bělohrad

Městské kulturní středisko,
Barákova 3, 507 81 Lázně Bělohrad

Telefon: 493 792 208, Fax: 493 792 484

E-mail: mks@lazne-belohrad.cz

Grafika, sazba a tisk: tiskárna ARPA,

Kotkova 792, Dvůr Králové n. L.

Poprvé a naposledy

Tenhle fejeton jsem psal těsně v den po svatém Valentínu. Díky mediím jsem měl od rána do večera hlavu nabitou problémem lásky. Bohužel jsem se nedozvěděl, jaký vztah měl Valentin k sexu, když zamilovaným tolik fandil. Asi ne moc, když si později vybral eroticky dosti nenáročnou profesi.

Na obrazovkách šly romantické filmy a seriály. Při jejich sledování bylo přímo nemožné neuhádnout, co si jejich dva hrdinové pokaždé vzájemně řeknou, až když odtrhnou od sebe svoje rty. Nezapomněl jsem ty dvě krásné věty. „Miluji tě!“ řekl on. „Já tebe taky!“ špitla ona!

Jejich nový polibek zastřínily závěrečné titulky. A já jim pokaždé záviděl.

V našem všedním životě, i když máme jeden druhého rádi a svou lásku nepředstíráme, totiž tímto způsobem nekonverzujeme často. Mnozí zamilovaní možná si to nahlas neřeknou vůbec! Třeba mně se to stalo jednou za život...

To jsem učil na základní škole v Lázních Bělohradě. Právě když jsem se svými žáky 8. třídy psal diktát z češtiny, mi dívka sedící v první lavici podstrčila nenápadně papírek, kde bylo napsáno: **Já vás moc myluju!**

Přiznávám, že jsem od Květušky spíš čekal to tvrdé **Y** po **m**, než tak odvážné vyznání lásky. Nenápadně jsem papírek sbalil a pokračoval v diktování dalších záludných vět, které měly prověřit gramatické znalosti celé třídy. Květuška už také sklonila hlavu nad sešit. A právě v tom okamžiku jsem spatřil, jak jí po pěšince ve vlasech leze veš. V té chvíli jsem nevěděl, co dělat. Nevšímat si toho odporného cizopasníka a pokračovat v diktování? Upozornit dívku, která mi před několika vteřinami vyznala lásku, že má ve vlasech hnusnou, odpornou veš?! Dokázal jsem si představit, jak by asi ječely ostatní holky, jaké by to bylo sousto pro kluky a konečně jak moc bych Květušku před třídou ztrapnil!

Pak jsem dostal přímo geniální nápad! Poslal jsem svou žákyni bez jakéhokoliv vysvětlování za svou kolegyni Macourkovou, která se potýkala o třídu dál s matematikou. Předpokládal jsem, že dvě ženy si spíš poradí s nezvyklou kosmetickou vadou, než bych ji amatérsky řešil já. Květuška tedy odložila pero, láskyplně se na mě usmála a odešla ze třídy. Neuplynulo ani půl minuty, když se na chodbě ozval zoufalý ječet - a vzápětí tupá rána.

Vyrazil jsem bleskově ze dveří. V šeru školní chodby se mi naskytl zcela opačný obraz, než jsem předpokládal. Na zemi, u sousední třídy, totiž ležela bez hnutí kolegyně Macourková, kolem ní stála v dokonalé bezradnosti skoro celá její třída, plus Květuška. Postupně přibíhaly i ostatní učitelky a dokonce i sám pan ředitel. „Co se stalo?!“ volal už z dálky.

Nikdo mu nedokázal odpovědět. Naštěstí se už matikářka začala probouzet ze mdlob. Všichni kolem se rozplývali zájmem a něžným porozuměním, vypyčovali se, co se kolegyni přihodilo.

Macourková vytréštila oči a rukou ukázala na Květušku. „Ta jdi pryč, pryč...!“ vykřikla zoufale.

Nikdo z přítomných nechápal, k čemu mezi těmi dvěma došlo. Ani učitelka nedokázala svou první novou reakci v reálném světě vysvětlit. Naštěstí zakročil ředitel. Zahnal všechny zvědavce do tříd a odvedl si Macourkovou i Květušku do ředitelny.

Diktát jsme pochopitelně nedopsali. A já se až o polední přestávce od kolegyně Macourkové dozvěděl, o čem si v ředitelně povídali.

Když prý jsem poslal v jisté rozpačitosti Květušku na chodbu, ona skutečně zaklepala na dveře sousední třídy. Matikářka vyšla ven a zeptala se, co si přeje. Ale dřív, než jí dívka stačila odpovědět, všimla si učitelka, stejně jako pár minut předtím já, vešky (tedy vši) v jejích vlasech - a v té chvíli se zhroutila do bezvědomí.

Učitelka Macourková, jak v ředitelně přiznala, totiž trpěla silnou pedikulofobií. To znamená, že mívala až chorobný strach ze zavšivení. Proto ta její nečekaná reakce!

Květušku poslali oba pedagogové domů s ponaučením, jak se parazita, případně i dalších vešek, zbavit.

Ve škole se objevila už druhý den. Při češtině jsem nenápadně obešel lavici, v které seděla. Ve vlasech neměla pěšinku, na tech jí scházel obvyklý úsměv. A během hodiny mi už od ní nepřišla žádná depeše.

Její platonická láska ke mně skončila.

Tehdy jsem si vzpomněl na známé francouzské přísloví o tom, že původcem všeho na světě je žena. Cherchez la femme! říkají tam.

V českém překladu by mělo nejspíš znít:

Za vším (a zřejmě i za vešmi) hledej ženu.

Od té chvíle jsem začal, stejně jako kdysi za svých studentských let, znovu nenávidět matikářku.

Stanislav Rudolf

Co poskytuje Czech POINT

Czech POINT - Český Podací Ověřovací Informační Národní Terminál

Cílem projektu Czech POINT, tedy Českého podacího ověřovacího informačního národního terminálu, je poskytnout občanům ověřené výpisy z centrálních státních evidencí a rejstříků na jednom místě, aniž by občan musel navštívit několik různých úřadů státní správy.

Na Městském úřadě v Lázních Bělohradě je možné získat ověřené výstupy z veřejných informačních systémů veřejné zprávy. To znamená, že každý, kdo zaplatí příslušný poplatek na místě Czech POINT, může požádat o následující:

1. Výpis z Katastru nemovitostí

Výpis lze požadovat na základě listu vlastnictví nebo podle seznamu nemovitostí. Žadatel musí znát katastrální území a číslo listu vlastnictví nebo parcelní číslo, jedná-li se o pozemek, nebo stavební parcelu nebo číslo popisné, jedná-li se o stavbu.

2. Výpis z Obchodního rejstříku

O výpis z Obchodního rejstříku České republiky může požádat anonymní žadatel. Výpis lze požadovat na základě znalosti IČ obchodní organizace.

3. Výpis z Živnostenského rejstříku

I v tomto případě může o výpis z Živnostenského rejstříku České republiky požádat anonymní žadatel. Výpis lze požadovat na základě znalosti IČ obchodní organizace.

4. Výpis z Rejstříku trestů

Osoba, které lze na pracovišti Czech POINT výpis vydat, musí mít platný doklad totožnosti a musí mít přiděleno rodné číslo. To znamená, že výpis se může vydat i cizincům, kteří mají například trvalé bydliště v České republice. Od 18. 2. 2008 je možné vydávat výpisy z Rejstříku trestů i zmocněncům, kteří žádají o výpis na základě plné moci jim udělené další osobou.

*Mgr. Jitka Košťálová - tajemnice
MÚ Lázně Bělohrad*

Jaký bude postup prací na kanalizaci směrem na Horní Novou Ves a v Lánech.

V současné době má již město projektovou dokumentaci na přípojky, včetně stavebního povolení. Investorem kanalizace je VOS a. s. Jičín. Generálním dodavatelem je firma GEOSAN GROUP, stavbu v Lázních Bělohradě bude provádět firma Stavoka Kosice.

V březnu začne firma Stavoka Kosice práce na výtlačku a čerpací stanici z Lánů směrem na Horní Novou Ves, který se napojí do stávající kanalizace u hornoveského fotbalového hřiště. Kanalizace vede dolů k Jiskře. V dubnu se začne budovat stoka A od Japonska po Třetí straně nahoru. V dubnu až květnu začnou práce na stoce C od ulice Leontiny Mašínové nahoru k Jiskře. Část k hasičárně na Prostřední Nové Vsi povede v levé části státní silnice a odtud zeleným pásem mezi chodníkem a silnicí. Firma Stavoka bude koordinovat práce tak, aby zůstal vždy jeden pruh silnice průjezdný. Po dokončení výtlačku a čerpací stanice z Lánů do Horní Nové Vsi se začne v Lánech budovat kanalizace po obci.

Jak bude akce v Bělohradě pokračovat, spojí se zástupce firmy Stavoka s vlastníky dotčených nemovitostí a dojde k projednání postupu prací.

Celá akce kanalizace v Lázních Bělohradě a Lánech by měla být dána do zkušebního provozu v létě 2009.

Bližší informace poskytne investiční technik Martina Šubrtová nebo místostarosta Jiří Bičiště.

Jiří Bičiště - místostarosta Lázní Bělohradu

Jaké služby pro seniory poskytuje pečovatelská služba

Město Lázně Bělohrad nabízí terénní službu osobám, které mají sníženou soběstačnost z důvodu věku, chronického onemocnění nebo zdravotního postižení.

Poskytujeme níže uvedené služby:

- **dovoz nebo donáška jídla**
(za úhradu 10, - Kč za úkon)
- **nákupy a nutné pochůzky**
(za úhradu 15, - Kč za úkon)
- **praní drobného osobního prádla, žehlení a drobných úprav prádla**
(za úhradu 30, - Kč za kg)
- **doprovod na vyšetření**
(za úhradu 50, - Kč za úkon)
- **práce spojené s udržováním domácnosti**
(za úhradu 40, - Kč denně)

Na základě písemné žádosti klienta jsou služby poskytovány v pracovní dny od pondělí do pátku, v době od 8 do 14,30 hodin v domácnosti klienta.

Bližší informace podá Mgr. Jan Vinkler - úsek sociálních věcí, Prostřední Nová Ves 2 - dům s pečovatelskou službou, Lázně Bělohrad, tel.: 493792721, email: socialni@lazne-belohrad.cz

*Mgr. Jitka Košťálová
- tajemnice MÚ Lázně Bělohrad*

Co připravuje občanské sdružení ŽEN-SEN?

Mateřské centrum Lázně Bělohrad se zapojilo do celostátní kampaně Sítě mateřských center „Zdravý život ve zdravém prostředí“, jejíž první část s názvem „Město pro děti“ proběhne od 1. 3. do 30. 4. 2008. Cílem kampaně je upozornit na stav veřejných prostranství z uživatelské roviny malých dětí. V rámci této kampaně připravujeme akci

Procházka se starostou... a dalšími zástupci města.

Projdeme předem vtipovaná problematická místa a v závěru procházky předáme podněty rodičů a dětí na zlepšení situace ve městě přímo panu starostovi Ing. Pavlu Šubrovi.

Sejdeme se ve středu dne **16. 4. 2008 v 9:30** před Městským úřadem v Lázních Bělohradě.

Pravidelný program pro děti od 0 do 6 let probíhá v prostorách družiny Základní školy K. V. Raise, a to každou středu od 9 do 11 hodin.

Připravujeme také výlet do Mateřského centra Žirafa ve Dvoře Králové a možná i jarní víkendovou akci. Pro aktuální informace sledujte www.zen-sen.eu nebo vývěsku u Cafébaru na Malém náměstí.

Hana Tomanová

Dočetla jsem se, že obce a města můžou zvýšit daně z nemovitostí až pětinašobně. Budete zvyšovat daň z nemovitostí i v Bělohradě?

Obce a města mohou zvýšit daň z nemovitostí až pětinašobně od 1. ledna 2009. Vzhledem k tomu, že daň z nemovitostí je 100 % příjmem příslušné obce nebo města, vysvětlují nám úředníci Ministerstva financí, že obce tak mohou výrazně zvýšit své příjmy. My jsme se záležitostí zabývali v radě města a jednoznačně jsme rozhodli daň z nemovitostí nezvyšovat. Nedokážu ale dopředu odhadnout, co nastane po roce 2009, kdy by příjmy měst a obcí ze sdílených daní měly začít výrazně klesat.

V roce 2004 jsme si připomínali 650 let města Lázně Bělohrad, ale v kalendáři dobových pohlednic 2008 jste napsal, že první zmínka o městě je z roku 1267. Jak to tedy je?

V materiálech o městě (např. brožura Zdenka Prchala Lázně Bělohrad - Historie a významná místa města i okolí - vydáno 2000 nebo článek Josefa Špůra 650 let města Lázně Bělohradu z BL 4/2004) se jako první nezpochybnitelná zpráva o Nové Vsi uvádí rok 1354, i když oba autoři připomínají možnost dřívější zmínky (odvolávka na A. Profouse, který uvádí rok 1267). V loňském roce rada města nechala zpracovat stavebně-historický průzkum zámku. Historií se v něm zabývala Mgr. Eliška Nová, která uvedla, že nejstarší zmínka o Nové Vsi pochází z roku 1267, kdy patřila Markovi z Hořic (viz Antonín Profous - Místní jména v Čechách, Praha 1954). Tento rok jsem proto použil i v úvodním slovu do kalendáře dobových pohlednic města pro rok 2008.

Podle nového zákona by se už příští zimu mělo o úklid chodníků (např. sněh) starat město. Co této změně říkáte?

Tento zákon zatím schválen není, ale předpokládá se, že by už příští zimu měl platit. Četl jsem názory několika starostů, kteří si stěžují, že to bude pro města a obce zname-

nat značnou finanční zátěž. Já mám spíše obavy z organizování tohoto úklidu. Z hodně chodníků se musí sněh odklízet ručně a abychom ho brzy ráno stihli uklidit, musíme mít připraveno několik pracovníků. Těžko pro ně ale budeme hledat jinou práci pro případ, že nebude sněžit (a to je prakticky celé dvě poslední zimy). Záležitost zřejmě budeme muset řešit nějakou sněhovou pohotovostí a budeme se muset snažit co nejvíce využít techniku, což ale možná přinese připomínky ke kvalitě úklidu. Problémem je i to, že některé chodníky ve městě leží na soukromých pozemcích, takže bychom měli při úklidu tyto chodníky vynechávat. Chápu také, že pro někoho je úklid sněhu problém. Myslím tím občany, kteří brzy ráno odcházejí do práce, staré lidi nebo např. majitele rohových nemovitostí, k nimž přiléhá dlouhý úsek chodníku. Na druhou stranu vidím, že při úklidu sněhu často dochází k sousedské výpomoci a většina chodníků ve městě bývá vzorně uklizena. Všem občanům bych chtěl tímto za úklid sněhu (především v zimě 2005/2006) poděkovat.

Proč je v Bělohradě tak vysoká cena za komunální odpad, když v Nové Pace nemusí lidé platit nic? A nešlo by alespoň, aby za komunální odpad platili jen ti, kteří mají popelnici? Plno lidí žádný odpad nemá.

Ve většině měst se cena za svoz komunálního odpadu pohybuje mezi 450 - 500 Kč na občana. V Lázních Bělohradě činí od 1. ledna 2008 500 Kč, ale ani tato sazba nepokryje náklady, které město s likvidací komunálního odpadu má, takže cca 20 % naše město doplácí. Je to i přesto, že získáváme peníze za třídění plastů a skla. Cena za likvidaci komunálního odpadu roste z řady důvodů. Dle přání občanů rozšiřujeme počty svozových nádob i počty svozů, rostou ceny za skládkovné i za vlastní svoz, atd. Zastupitelstvo města by mohlo rozhodnout o zrušení tohoto poplatku, ale znamenalo by to, že bychom si téměř o 2 miliony Kč snížili částku, kterou máme v rozpočtu města určenou na investice. V Nové Pace zastupitelstvo takto po velkých diskusích rozhodlo a cca 5 mil. Kč z rozpočtu města použilo na likvidaci komunálního odpadu. V některých obcích se zase vrátili k dřívější praxi, t. j., že za likvidaci komunálního odpadu platí jen ten, kdo si ji objedná. Ostatní musí prokázat způsob likvidace. Protože tento systém byl

v minulosti i v našem městě, pamatují, jak někteří občané tvrdili, že žádný odpad nemají nebo že ho nosí k příbuzným či známým či jednou za rok si koupili pytel na komunální odpad. Igelitové tašky s odpadem od těchto lidí jsme pak ale nacházeli po příkopech nebo někde v lese. Systém, který máme v našem městě, mně připadá nejvhodnější. Bohužel se dá očekávat další růst ceny, protože např. poplatek státu za uložení odpadu na skládku se má zvýšit z dnešních 400 Kč za tunu na 1.500 Kč za tunu. Velkou roli hraje i nekázeň lidí. Minulý týden jsem si třeba všiml, že 5 kontejnerů na konci náměstí je plných větví. Jeden občan platící ročně 500 Kč tak jednorázově zaplnil kontejner za více než dvojnásobek. Často u kontejnerů leží matrace, gauče, křesla apod., v kontejnerech bývá i stavební suť, která není komunálním odpadem a každý by ji měl likvidovat individuálně, či odpad jednoznačně pocházející z podnikání. Toto vše zvyšuje výši poplatku za komunální odpad pro všechny občany města. Jen pro zajímavost, za rok 2007 činily skutečné náklady na likvidaci komunálního odpadu 611 Kč na občana.

Zastupitelstvo města informuje

V úvodu veřejného zasedání zastupitelstva města, které se uskutečnilo **ve středu 12. března v aule základní školy**, převzali zástupci firem IM Projekt, s.r.o. Mladá Boleslav a BAK, a.s. Trutnov plakety v souvislosti s čestným uznáním, které obdržela v rámci soutěže Stavba roku 2007 bělohradská základní škola. Po projednání záležitostí spojených s nákupem a prodejem nemovitostí představily své záměry zástupkyně o.s. Žen sen, poté zastupitelé schválili rozpočtová opatření č. 5/2007 a č. 1/2008, jako zástupce na valnou hromadu VOS, a.s. Jičín místostarosta p. Bičíště a jako zástupce města v představenstvu společnosti starostou ing. Šubra. V dalším bodu programu proběhla diskuse ohledně zámku, po níž zastupitelé schválili záměr revitalizace objektu v rámci společnosti Residence Lázně Bělohrad, a.s. a schválili pracovní skupinu, která připraví podklady k dalším jednáním. Dále vyslechli zprávu o bezpečnostní situaci v teritoriu a zprávu kontrolního výboru, vzali na vědomí nesouhlasné stanovisko o. s. Bílý Hrad a petičního výboru ke stavbě obchvatu, informace o finančním hospodaření tenisové haly a o akci Čistá Cidlina, dále schválili podíl města z rozpočtu města či z bankovního úvěru v případě získání dotací na výstavbu vodovodu a kanalizace v Brtvci, na integrovaný projekt Zlepšení kvality života obyvatel města a na rekonstrukci chodníků v ulici T. G. Masaryka a účast v projektu Lázeňského mikroregionu na vybudování veřejného bezdrátového rozhlasu. V diskusi se jednalo především o uzavírce Lázeňské ulice pro nákladní dopravu, s níž vyslovili přítomní občané nesouhlas, a o umístění hodin na náměstí.

Nebud'me lhostejní

Možná se vám už někdy stalo, že jste při svých toulkách přírodou nebo práci na zahradě našli poraněné nebo opuštěné zvíře. Máme to štěstí, že žijeme v ekologicky čistě krajině a tudíž setkání s volně žijícími druhy zvířat a živočichů není v Bělohradě ničím výjimečným. Stále se zvyšující tlak civilizace na přírodu s sebou přináší i častější střety člověka a divokých zvířat, které často končí zraněním nebo usmrcením zvířete. Aby pomoc byla účinná, musí být rychlá a odborná. Proto po celé České republice vznikly Stanice pro handicapované živočichy z volné přírody. Z vlastní zkušenosti vím, že poprvé člověk trochu tápe, zda a hlavně jak nalezcí pomoci. Uvádím zde proto pár zásad a zejména kontakt na záchrané stanice, které v jičínském regionu zajišťují péči o zraněná či jinak handicapovaná zvířata.

Jak tedy nejlépe pomoci?

1) Pokud naleznete zraněného dospělého ptáka nebo savce, urychleně kontaktujte nejbližší záchranou stanici. Menší druh ptáka se pokuste šetrně odchytil a do doby předání odborníkovi ho uložte na tmavé, klidné a chladnější místo. **POZOR:** U savců hrozí nebezpečí vztekliny, proto je zásah odborníka vždy nutný.

2) V případě nálezu netopýra kontaktujte nejbližší stanici, jestliže se jedná o zraněného jedince. V případě, že je netopýr pouze prochladlý nebo zabloudil do prostoru, odkud nemohl odlétnout, uložte ho do krabičky s kouskem kůry nebo cihly (aby se mohl zavěsit) a ve večerních hodinách zvíře vypusťte, nejlépe přiložením na vzrostlý strom. **POZOR:** Opět hrozí nebezpečí vztekliny, proto neberte netopýra holou rukou.

3) Při nálezu mláděte savce si uvědomte, že mládě, které v klidu leží a nenaříká, není nikdy opuštěné. Neberte ho do rukou, nehlad'te ho a nedovolte psům, aby ho očichávali. Vaši pomoc potřebuje jen mládě viditelně zraněné nebo zmateně pobíhající.

4) Pokud naleznete mládě, které matka vychovává v norách, dutinách nebo hnízdech (šelmy, veverka), pak se jedná o mládě opuštěné nebo ztracené. Uložte jej do tepla a urychleně kontaktujte nejbližší stanici. V případě nouze je možné mládě napojit neslazeným mlékem Tatra ředěným dvojnásobným množstvím vody nebo čaje.

5) Ptačí mláďata vypadlá z hnízda můžete opatrně do hnízda vrátit. Váš dotyk je neohroží, protože ptáci na pach nereagují. Polovzletná mláďata pěvců, sov a dravců nechte na místě, rodiče je dokrmují po určitou dobu mimo hnízdo.

6) O mladého ježka, kterého naleznete na podzim, se můžete pokusit postarat sami. Ježka zvažte, vaši pomoc potřebuje v září ježek o hmotnosti do 200 g, v říjnu do 350 g a v listopadu do 500 g. Neodebírejte mláďata, která vodí samice, a nikdy nedávejte ježkovi mléko. Zavolejte do záchrané stanice o pokyny, jak se o ježka přes zimu správně postarat.

Kontakt na záchrané stanice:

Stanice pro handicapované živočichy v Libštátě ZO ČSOP Křížánky, Libštát 95, kontaktní osoba - pan František Včelák, tel.: 732 228 801, www.csopkrizanky.cz

Ježci - Petra Zíková, Jičín, tel. 608 335 112, Archa záchranná stanice při SVČ DDM Vikýř, adresa: Podhorská 49, Jablonec nad Nisou, kontaktní osoba - Ivana Meščerjakovová, tel. 777 956 448

Tímto bych také chtěla velice poděkovat panu Františku Včelákovi z Libštátu za jeho ochotu a pomoc, a popřát mu hodně úspěchů v jeho obětavé činnosti.

Alena Fléglová, foto: autorka

Z korespondence mezi radou města a o. s. Bílý Hrad

Sdělení Rady města Lázně Bělohrad petičnímu výboru zastoupenému p. Vladimírem Finkem a o. s. Bílý Hrad zastoupenému p. Eduardem Čelišem k „Petici za rozumné řešení dopravy v Lázních Bělohradě“ ze dne 14. 3. 2005:

Rada města Lázně Bělohrad se na svém zasedání dne 11. ledna 2008 zabývala řešením dopravní situace v Lázeňské ulici (od března 2008 bude Lázeňská ulice z důvodu porušování zákonů zkušebně uzavřena pro nákladní dopravu nad 3,5 t) a postupem přípravných prací pro výstavbu obchvatu (přeložky silnic) města dle závěrů z jednání dne 4. ledna 2008, kterého se zúčastnili náměstek hejtmána Královéhradeckého kraje p. Kuřík, zástupci SÚS KHK ing. Kříšťan, ing. Charousek a p. Volný, projektant ing. Kmoníček a zástupci města Lázně Bělohrad.

Vzhledem k tomu, že jste s výstavbou obchvatu (přeložky silnic) města vyslovili nesouhlas vyjádřený „Petici za rozumné řešení dopravy v Lázních Bělohradě“, chce vás rada města informovat o tomto postupu dle jednotlivých požadavků uvedených ve vaší petici:

- Práce na projektové dokumentaci byly pozastaveny, byly vypracovány požadované posudky variant přeložek (ing. Plašil, ing. Křenek, Mgr. Smetana) a o obchvatu v mezidobí několikrát jednalo na veřejných zasedáních zastupitelstva města. Dne 4. ledna 2008 p. Kuřík uložil zástupcům SÚS zpracovat projektovou dokumentaci pro územní řízení pro severozápadní část obchvatu (zatím je zpracována studie). Dokumentace pro územní řízení pro severovýchodní část obchvatu je již zpracována. Celý obchvat bude mít intravilánový charakter (zpomalovací a bezpečnostní prvky, omezení rychlosti na 50 km/hod., atd.).

- Z celostátního sčítání dopravy v roce 2005 vyplývá denní průjezd 3079 vozidel (z toho 500 nákladních) ulicí T. G. Masaryka a 2365 vozidel (z toho 533 nákladních) ulicí Lázeňskou. Dle statistiky předpokládaných koeficientů růstu dopravy se předpokládá nárůst dopravy v roce 2015 na cca 4000 vozidel denně v ulici T. G. Masaryka a cca 3075 v Lázeňské ulici.

- Dle sdělení náměstka hejtmána Královéhradeckého kraje s gescí doprava p. Petra Kuříka byl obchvat (přeložka silnic) Lázní Bělohradu zařazen mezi dopravní priority, které schválilo zastupitelstvo Královéhradeckého kraje. Financování bude zajištěno z prostředků fondů EU. Pro podání žádosti vyplývá potřeba právoplatného územního rozhodnutí na konci roku 2009, nejspíše začátkem roku 2010.

- Po zpracování projektové dokumentace pro územní řízení bude provedeno Zjišťovací řízení vlivu na životní prostředí - EIA na celý obchvat města ve směru východ - západ.

- Přes posudky několika odborníků nebylo nalezeno jiné řešení pro dopravní zklidnění lázeňské zóny, naopak dle jejich vyjádření je dopravní řešení dle platného územního plánu města optimální z důvodu rozdělení dopravy na místní a transitní a tím zklidnění centra města, zpřístupnění nových lokalit vhodných pro rozvoj města, atd. Petiční výbor ani o.s. Bílý Hrad nepředložily do dnešního dne žádné vhodné řešení (velký obchvat přes Lukavec a kolem Červené Třemešné na Miletín se neukázal jako vhodný stejně jako obchvat přes Byšičky či přes fotbalové hřiště v Horní Nové Vsi).

- Petiční výbor ani o. s. Bílý Hrad nepředložily konkrétní požadavek na změnu územního plánu. Do změny územního plánu byla zařazena pouze drobná úprava trasy obchvatu v jeho severozápadní části, kterou navrhl projektant z důvodu konfigurace terénu, a doplnění trasy obchvatu v jihozápadní části města ve směru na Hořice kolem nádraží a s vyústěním u firmy Alucon.

- RM je přesvědčena, že prvořadě hájí veřejný zájem a zájmy místních občanů. RM nesouhlasí s vaším názorem, že „volení zástupci města upřednostňují skupinové komerční zájmy před zájmy občanů“, ale naopak chceme využít přítomnost lázní ve městě pro vyřešení dopravní situace a pro další rozvoj města, neboť obchvat (přeložka silnic) umožní využití dosud obtížně přístupných lokalit. RM si rovněž uvědomuje, že pro řešení dopravní situace je vzhledem k možnosti čerpat finanční prostředky z EU ideální situace. V dalším období (po roce 2013) už bude řešení dopravní situace i dle sdělení investora (SÚS KHK) zřejmě nereálné.

Chtěli bychom Vás tímto požádat o vyjádření, zda nadále platí váš nesouhlas s výstavbou obchvatu (přeložek silnic) města Lázně Bělohrad.

V Lázních Bělohradě 23. ledna 2008

Odpověď petičního výboru a o.s. Bílý Hrad z 14. února 2008:

Na Vaš podnět zasláme vyjádření a reagujeme na dopis z 23. ledna t.r. S obsahem dopisu byli nejprve seznámeni členové občanského sdružení přítomní na schůzi v sobotu 2. února. Proběhla diskuse, jejíž body zaznamenali členové výboru. Další členové (nepřítomní na schůzi) byli seznámeni s obsahem Vašeho dopisu následně, převážně individuální formou a také byly zaznamenány jejich názory. Po prostudování jednotlivých názorů a také všech dokumentů Bílého Hradu z posledního období vybral výbor občanského sdružení nejcharakterističtější prvky v následující formulaci:

Občanské sdružení přeje Bělohradu řešení dopravy, ale ne uspěchané, které způsobí těžko napravitelné chyby i vážné mezilidské konflikty. Kritizování Bílého Hradu jako

škůdce je buď tendenční nebo naivně nezkoušené.

1. Diskuse probíhající do minulého roku nás přímo i po konzultaci s odborníky z oblasti urbanismu, ekologie a práva přesvědčila o nedostatečné úrovni, která jí chybí především vinou nevypracování komplexní rozvojové studie města. Ta jediné kvalifikovaně zjistí a sladí potřeby všech, což sebelépe organizovaná veřejná diskuse nedokáže. Proto považujeme jakékoli další vstupy s variantami návrhů trasy přeložek za neprofesionální. Neprofesionalita spočívá v tom, že bez násilného vyvlastnění některých pozemků je celá pracně připravovaná akce nereálná a představuje vklad nevyužitelné lidské energie.

2. Za profesionální a etické považujeme po zpracování rozvojové studie (která se nezbytně každému poctivému hospodáři vyplatí i ekonomicky, na velikosti obce přitom nezáleží) tyto kroky:

a) Návrhy variant, které neodvedou dopravu z blízkosti jedné objektů a do blízkosti jiných objektů. Taková řešení existují, je třeba si jen přiznat:

- že jsou pracnější,
- že kvalitnější řešení musí být poněkud dražší než řešení zjednodušená, pohodlná,

- že často je v životě nutné si vybrat mezi dvěma zly, ale jistě jde především o mezilidskou slušnost, proto plánovitě poškozování by jen malého množství majitelů nemovitostí je jednoznačně horší než plánovitě vedení okresní silničky s nevelkou hustotou dopravy malebnou krajinou.

b) Z hlediska slušných mezilidských vztahů malého města (nikoli z hlediska alibi předpisů) budou nejprve osloveni majitelé pozemků a nebude na ně činěn nátlak.

Ve vztahu k vývoji ekonomiky ČR i EU považujeme za běžné, že finanční prostředky bude mít stát a kraj později jiným způsobem, celá věc se neuspěchá, neznásilní se mezilidské vztahy na malém městě citlivější než v Praze a popravdě řečeno dostanou možná přednost problémy nyní podstatně závažnější. Strašení poslední možností (v rámci dotací EU) k realizaci záměrů je běžná lidská metoda, nedivíme se jí, ale nemůžeme ji brát příliš vážně.

Závěrem zdůrazňujeme, že dle názorů členů petičního výboru a členů sdružení Bílý hrad nebyly odstraněny již zmíněné negativní dopady připravovaného obchvatu. Naše stanovisko k takto navrženému obchvatu lázní - přeložka silnice II/284 prezentované peticí stále trvá.

S pozdravem Eduard Čeliš, Vladimír Fink

Levan 75

Nelze uvěřit tomu, že sedmnáctého března měl pětasedmdesát. Chlap jako hora, atletická postava i v tomhle nádherném věku. Všestranný sportovec, promovaný pedagog tělesné výchovy a zeměpisu, trenér a metodik, kterému nedělal žádné problémy nejen vysvětlit, ale i názorně předvést jakýkoliv cvik. V současné době i plavčík Anenských slatinných lázní.

Zdeněk Friedrich

Od dětství až do té dnešní „třicetivrtky“ provází jeho život sport. Navíc má i silnou podporu ve své sympatické manželce Haně, která nikdy neřekla: „Zdeňku, nech už toho zatraceného sportu!“ Je ze čtyř sourozenců: Milan (1931-2005), Jindřiška (1939) a Pavel (1943).

Zdeňku, jak to bylo s tvým prvním sportováním?

Hrozně mně vyhovovalo, že jsme v Bělohradě bydleli blízko Bažantnice, Pardoubku, fotbaláku i sokoláku. Když jsem přišel domů ze školy, hodil jsem tašku do kouta a už jsem letěl na fotbal či běhat. Nádhera, všude kousek, všechno doslova u huby. Tady byly moje začátky.

Jirka Hořá Lelek mi nedávno vyprávěl, že jsi byl největší hvězdou hokejového týmu hořického gymnasia. Měl jsi přezdívku Levan. Celý gympl prý křičel: Levan, Levan!

Levana vymyslel spolužák Radek z Jeníkova. Ani dobře nevím proč. Snad, že jsem hrál levý křídlo. V hokeji jsem byl Levan a ve skautu zase Štír. Mně se tenkrát dařilo, dával jsem dost gólů. Hořické hry měly bezva atmosféru. Spolužáci stáli na vyhrnutém sněhu nad mantálky a fandili, řvali. Ohromný. Dostali jsme se až do Hronova, do krajského finále Sportovních her mládeže. Bylo to v septimě, začátkem 50. let. Dokonce jsem byl zařazen do výběru kraje a jel na celostátní finále. Tady jsme však na mančafy jako byly Kladno, Plzeň a Praha my, Hradečáci, neměli. No, ale začal jsem s hokejem.

Život a sport s ním šly dál...

Po maturitě jsem nastoupil v Rybitví a pak jsem šel na vojnu. A s vojnou přišla atletika. V Rokycanech se konaly přebory pluku. Chtěli jsme se ulejt, tak jsme se přihlásili. Vyhrál jsem dálku. Výkon nic moc. Něco přes 5 metrů. Bělohradák Vláda Šafránků vyhrál šedesátku. Důležité bylo, že vítězové šli do přeboru dělostřelectva. Na tyhle přebory jsme trénovali v Houšticích a já zkusil trojskok, který jsem pak na přeboru vyhrál. 13 metrů 75 centů a stal jsem se přeborníkem dělostřelectva v trojskoku. Skoro bez tréninku, bez poraděnků. Pouze starej Sibera říkal, ať víc protáhnu druhý skok...

Přebor armády byl ve čtyřiapadesátém roce na Strahově. Spali jsme ve stanech na Vypichu, na jídlo jsme chodili do ATK na Pohořelec. Trojskok vyhrál Kálecký, ten byl u nás nejlepší. Skočil jsem 13,87 m, což bylo páté místo a hlavně limit na mistrovství republiky do Ostravy. Já byl v sedmém nebi. Vedle mě závodila a trénovala

naše atletická elita: Emil Zátopek, Standa Jungwirth, Jirka Skobla, Liška, Zvolenský... Udělal jsem si osobák 14,05. A taky už jsem začal pociťovat první problémy s kolenem!

To už na tebe čekal nymburský Tyršák a další sporty.

Jo, bylo to tak. Tyršův ústav pro tělesnou výchovu a sport mě vzal skoro bez přijímaček. Stačily výsledky. Tyršák, to byly nádherné dva roky! Skákal jsem dálku za druholigový TU TVS Nymburk. Jednou mě kluci vyhecovali, ať jdu tři kiláky chůze. Za béčko Dukly nastoupil Josef Doležal, mistr Evropy a velký borec. Někde mám tu fotku, jak jsem před Doležalem, ale v cíli nám dal půl kola. V té době jsem kopal centrhalva za bývalý Polaban Nymburk, druhou fotbalovou ligu. Skončilo to tím, když jsem si v červnu 57 zlomil v Celákovických nohu. Až na tribunu bylo slyšet, jak kost křupla.

Zdeněk Friedrich, trenér, učitel, promovaný pedagog.

V roce 1957 jsem začal trénovat fotbal a hokej v Ústředním domě dětí a mládeže na Praze 2 v Grebovce. Zároveň dálkově studoval Pedagogickou fakultu UK tělocvik a zeměpis. Promoval jsem ve dvaadesátém. Mezi mé světence patřil zpěvák Milan Drobný, profesor Thomayerovy nemocnice Jiří Raboch, spariánský talent Pavel Rampas. Se Zdeňkem Šálkem jsme založili Mistrovství škol v hokeji. V 68. roce jsem začal učit na Spořilově, kde jsem založil hokejový kroužek. Do něho chodili kluci ze tří základních škol. Firmu Friedrich a hokej znal na Spořilově každý. Dva roky u nás chytal i Petr Bříza, brankář Sparty a reprezentace, teď generální manažer. Trénovali jsme na zimáku ve Vlašimi, ve starém Edenu a hlavně na Štvanici. Učil jsem i jednoho bezva žáka, Jardu Duška, který je dnes populárním hercem a moderátorem.

Udělal jsem si i trenérskou dvojku. Mohl jsem vést i druholigový mančafy, ale já raději zůstal u mládeže. Stále jsem v kontaktu s dalším žákem a exhokejistou Jirkou Beznoskou, primářem benešovské ortopedie, osobním lékařem lyžařky Šárky Záhrobské. S Jirkou se už, bohužel, nescházím při sportu, nýbrž v ortopedické ordinaci nebo přímo na operačním sále...

Sám jsi, Zdeňku, už závodně hokej nehrál?

Jakpak by ne. Hrál. Už ne levý křídlo, ale na beku. Za Vysoké školy přebor Prahy. V útoku hrál za VŠ i docent Vladimír Kostka, jenž vedl reprezentaci s dr. Andrštem. Měl jsem dokonce jet s kolegou z mančafu Vládou Hostákem, který hrál později za Slávii Hradec Králové tenis, a s Bělohradákem Pětou Kolářkem na akademické mistrovství světa do švýcarského Villarsu. Už jsme si sháněli pasy a těšili se na dres se lvíčkem na prsou. Ale osud chtěl jinak. Byl rok 61 a vrcholila studená válka. Sověti dali příkaz, že NDR, ČSSR a oni budou bojkotovat MS v západním Německu. No, a tak na akademické mistrovství vyrazili lepší borci: reprezentanti Starší, Bukač, Holíkové. S hokejem i fotbalem jsem viděl i kus světa. Jenom ve Švédsku jsem byl čtyřikrát. Kopal jsem na budapeštském Népstadionu i ve Vídni. Tam jsme nastoupili k jednomu přáteláku. Vídeňáci v sestavě: Novák, Horák, Procházka, Pokorný. My, Češi: Nýdrle, Friedrich, Egházi, Miller.

Tvoje trenérská činnost neskončila ani tady u nás v Bělohradě.

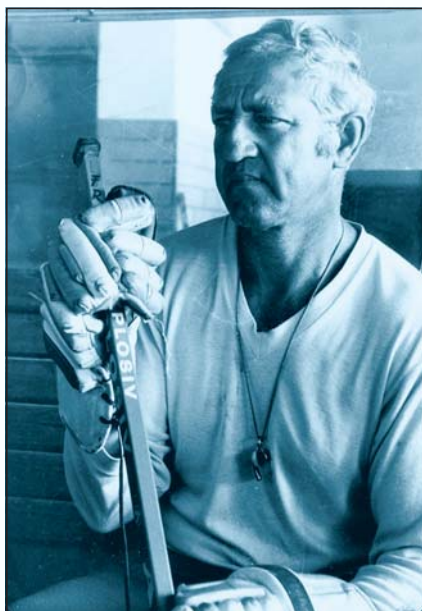
Asi před sedmi lety mně soused Pepík Černý povídá: „Zdeňku, pojd trénovat fotbalovou přípravku, vždyť se jenom flákáš okolo baráku!“ Tak jsem řekl, že jo. Dnes už to však nechávám těm mladším...

Zapomněli jsme na bílý sport, na tenis.

Kurty v Bažantnici byly za války i po válce hodně prázdný. Tak jsme hráli kluci mezi sebou. Zdeněk Hofman, Míla Dvořák a Jura Sehnal, to byli daleko starší borci, kteří mně nabídlí první plácnutí s opravdovým hráčem. Ale u kurtů jsem se ve dvaapadesátém seznámil s mojí budoucí ženou - Hanou Imlaufovou, která jezdila do Bělohradu na prázdniny. Brali jsme se v 56. roce. Tenkrát ještě učila Hana v pohraničí. Naše další kroky směřovaly do Prahy, ve dvaadesátém se nám narodila dcera Martina.

Edo, ptáš se na tenis? Ten jsem v sedmdesátých letech hrál za bělohradské béčko s Ivou Dřízňalem, Pepíkem Václavíkem, Vaškem Ježkem, Milanem Petřivým a dalšími. Moc jsem se tenisu zrovna nevěnoval, hraní mě však bavilo.

Vracím se znovu k našemu Jiřímu Lelkovi. Ten tvrdí, že tobě nebylo snadné dát v tenisu kratás, krátký míč za síť. Od základní

Hokejový trenér

čáry jsi udělal dva tři dlouhé kroky a v pohodě balon vrátil.

Jirka má docela pravdu. Dlouhý a rychlý krok jsem měl ještě z trojskoku.

Friedrich, to byl i velice známý pojem mezi prvorepublikovými hoteliéry.

Vilém Friedrich, můj táta, pochází z Častolovic. Léta dělal vrchního číšníka v Praze U Šroubků. Viděl jsem fotku, jak on sedí uprostřed 15ti číšníků a pikolníků v uniformách a kloboučcích. V třicátých letech dělal v Grand hotelu v Hradci Králové. V Hradci jsem se taky ve třiadvacátém narodil. Potom nastoupil táta do hotelu Hradec v Peci pod Sněžkou, odkud jsme museli po Mnichovu odejít. Táta se stal hoteliérem bělohradského Grand hotelu Urban. Několik let dělal i předsedu fotbalu a hokeje v Bělohradě.

Zdeňku, máš tři vnoučata. Co jejich sportování?

Tereze je 24, Veronice 23 a Vojtovi sedmáct. Sport je baví, ale určitě ho neprožívají tak, jako jejich děda. Všichni tři rádi lyžují a Vojta hraje florbal.

V horní řadě první zprava s bělohradskými fotbalisty

Tenista

Závěrem mi dovoluňte uvést jeden můj nedávný sen.

Nejsem člověk, který sedne a napíše fejeton, článek, reportáž. Nemám v sobě lehkost Standy Rudolfa či Jirky Sehnala. Svůj text si musím pěkně protřpět, těžce si ho prožít, určité pasáže se mi tudíž jeví i ve spánku.

Předevčirem se mi zdálo, že musím vyšplhat po laně 14 metrů a 5 centimetrů. Všechno kontroloval a řídil silný chlap, urostlý tělocvikář, atlet, trojskokan, bývalý hokejista a fotbalista, který trénoval i golmana Petra Břízu... Potil jsem se, šplh mi očividně nešel. Spíše jsem padal dolů, než stoupal nahoru. A přísný tělocvikář nařídil: Koukej to zvládnout za 7,9 sec!

Jako kdysi dávno Vláďa Šafránek tu vítěznou sedesátku na přeboru dělostřeleckého pluku v Rokycanech.

Eduard Čeliš, foto: Václav Lejdar a archiv Zdeňka Friedricha

Přání a vzpomínka herce Jaroslava Duška

Pane učiteli Friedrichu,

chci Vám popřát k životnímu jubileu mnoho zdraví. Mám Vás před očima jako pravého urostlého, šlachovitého a svalnatého tělocvikáře. Když zavzpomínám na to, co si nejvíc pamatuji, tak je to jak jsme chodili běhat třístovku k zámečku dolů do Záběhlic. Jak jsme museli jít ze školy a to jsme měli rádi, tohle putování přes rozestavěný Spořilov, loukou k zámečku, kolem polorozbořené zdi, kterou jsme pronikli do zámečkému parčíku. Tam jsme běhali po cestičce mezi stromy parku. V písku cestičky byla vyměřena dráha a my jsme s klukama diskutovali o tom, jestli to je fakt třístovka nebo ne a jestli těm časům můžeme věřit. Znovu jsem si vybavil ten krásný okamžik, kdy jsme mohli chodit mimo areál školy do přírody. Mám obavu, že dneska si už v tom parku nikdo nezaběhá.

Chtěl jsem Vás pozdravit s vírou, že Vám to běhá a můžete si zaběhnout do přírody, třeba někam do lesů a dát si tam tu pomyslnou třístovku.

Přání bývalého hokejového brankáře a nyní generálního manažera HC Sparta Praha Petra Břízy:

Vážený pane učiteli,

než začnu vzpomínat, chci napsat to „Nejdůležitější“ hned na začátku.

Jsem moc rád, že Vám touhle cestou můžu k Vaším narozeninám popřát všechno nejlepší, spoustu zdraví, síly a pohody!!

Byl jste můj učitel tělocviku, já Vás ale mám v paměti hlavně jako svůj klukovský vzor chlapa.

Čestného, přímého...

Toho, který vyznačuje velkou sílu osobnosti, a kterého prostě jako malý kluk s obdivem posloucháte a s postupem času na něj s dojetím a náklonností vzpomínáte.

Pro mě to není v žádném případě vzpomínka s nostalgií. Je s pocitem vděku, že jsem mohl potkat ve svém životě „báječného pašáka“, jakým jste byl a jste!!

Držte se!!

S úctou Váš Petr Bříza

HÁJENKA NA PODHRÁZI

Naše pátrání po dalších osudech hájenky Na Podhrázi začalo v továrních bytech v Kotykové aleji, kde žije paní Josefína Hrušková: „*O hájence vím hrozně málo, skoro nic. Sice jsme tam s Pepíkem, manželem, krátce po svatbě bydleli, ale pak jsme se brzo stěhovali sem, do bytů. Stavte se ve Svobodě u Hany Zuzánkové, sestry Pepíka, ta určitě vám toho poví daleko víc, možná bude mít i nějaké fotky.*“

Vyrazili jsme tedy do Svobody nad Úpou, kde v moderním, rozsáhlém domě s pečovatelskou službou bydlí **Hana Zuzánková**.

Hana Zuzánková

„*Můj tatínek Hruška pochází z Hřídělce, maminka byla ze Stračova Tobolková. Děda s babičkou, Tobolkovi, sloužili u hraběte Harracha a šli s ním do Hrádku u Nechanic. Děda byl nejdříve kočím a pak povýšil na panského šafáře. Babička, která pocházela z Krkonoš, z německého rodu Nagelů, dělala komornou. A když moje maminka se začala učit v Bělohradě u Bekrů, v tom velkém krejčovství, tak požádali Harracha o službu na Bělohradsku. Děda šel i s rodinou na Okrouhlík k Merveldtovým. Pak po první válce, kdy udělal Masaryk pozemkovou reformu, musel hrabě část pozemku odprodat. No a tak Tobolkovi a Hruškovi koupili hájenku Na Podhrázi.*“

„*Narodila jsem se v pětadvacátém roce, Karel s Pepíkem v osmadvacátém. Byli dvojčata, ale každý vypadal jinak. Ještě jsem měla sestru, ale ta v 5 letech zemřela. Od nás vedla kamenitá, štěrková cesta, často jsem si na ní odřela nohy. V osmatřicátém roce se začala dělat nová cesta, panelka. Cestáři, dělníci na stavbě, k nám chodili pro mlíko, na kafe.*“

Na západ od Bělohradu, tam, kde od Kotykovy mlýna vede po starobylé rybníční hrázi s lipovou alejí silnice k Jičínu, tam se za pradávna směrem k Láňům rozléval Řečický rybník. Existoval již před třicetiletou válkou a název dostal podle Řečického potoka, jenž jej napájel a který se dnes jmenuje Heřmanka. Pod rybníkem stával neméně starobylý „klepáč“, český celodřevěný mlýn - Lánského mlejnice. Jak rybník, tak i mlýn za třicetileté války vzaly za své. Možná, že se tak stalo v r. 1645 stejně jako s rybníkem Zákopským za Byšičkami. Tehdáž švédští vojáci vyhodili do povětří hráz rybníka a ryby pochytili.

Kolem roku 1705 byla rybníční hráz spolu s mlýnem tehdejšími držitelem bělohradského panství Bertholdem Vilémem hrabětem z Valdštejna obnovena. Rybník byl znovu napuštěn a na samém západním okraji hráze byla pak v roce 1710 postavena nová, jistě roubená hájenka. Stála již v katastru Svatojánského Újezda a též byla označena i újezdeckým čp. 2. Dvojku měla až do roku 1870, kdy byla převedena pod Bělohrad a obdržela čp. 129.

Staletí sloužila „myslivci“, který se staral o zvěř a lesní porost celé západní části panství. Sem patřil les Zhoří, Dubina, panská bažantnice U Jesenu (dnes Pod Remízem), Kněžský háj (U Lva) a celý Hrádek až ke Lhotě. Myslivec měl i povinnosti k panským rybníkům v té části.

Rybník existoval do roku 1852, pak byl vysušen. Jak zapsal K. V. Rais, rostla proti hájence na břehu rybníka velká vrba a u ní byla přivázaná loďka. Určitě to byl nádherný kousek přírody. Od hájenky k jihu vedla cesta ke Zhoří, kde bývaly další dva rybníky, Velký a Malý Bořek. Od nich směrem k hrázi Řečického rybníku se nacházely zádušní pozemky. Cesta dál vedla k Šárovcově Lhotě. Od hájenky k severu pak šla cesta od Bělohradu do Láňů. Ta dnešní cesta, přímější a začínající u Kotykovy rybníku, ještě nebyla.

Hájenka zde bývala osamocena až do 19. století, kdy dal správce bělohradského panství Schubert postavit u hájenky velkou boudu pro přebytky obilí a sena. Bouda byla později přestavěna na obytné stavení čp. 29.

Prvním zaznamenaným zdejšími panskými myslivci - „Jäger auf Rzetizer Teich“ - byl Jiřík Wagner (Vágner), jenž se sem na hájenku někdy kolem roku 1710 přistěhoval z dolnoveské hájenky ve staré oboře, která kdysi byla pod Dolním dvorem. Wagner byl předek pozdějších myslivců zdejších, lukaveckých, hřídeleckých. Byl i předkem bělohradských sousedů Wagnerů, z nichž jeden z posledních postavil Wagnerovu chalupu u Bažantnice, kulturní památku.

Na podhrázké hájence se vystřídalo několik generací myslivců z rodu Vláčihů, Šnajdrů a jiných. Posledním byl hajný Bohumil Ulrych i s „kukačkami“. Tento příběh jsme již popsali ve článku Co zbylo z Okrouhlé (BL Léto 2007).

Karel i Pepek hráli hodně hokej a lyžovali. Kopec Slívák jsme měli u nosu, jezdili jsme tady na sáňkách. Karel dělal i lyžařského instruktora. Já nejvíc kamarádila s Evou Hůlkovou, Evou Hrnčířovou a Věrou Pařízkovou,“ a paní Zuzánková nám ukazuje fotku „zlaté“ bělohradské mládeže čtyřicátých let a dobrou půlminutku se nádherně směje.

„Provdala jsem se za Václava Zuzánka, který byl z Prostřední Nové Vsi z Japonska. Bydleli jsme ve druhém patře nad Černochovou lékárnou. Manžel kopal za Bělohrad fotbal. Udělal si papírenskou školu v Hostinném a 20. května 45 jsme se stěhovali sem do Svobody. Se Standou Hamanem rozjel Václav papírenské receptury, uměl dobře německy a dělal překlady z němčiny, aby mohli rozjet českou výrobu. Byl jednadvacátý ročník a umřel, když mu bylo sedmdesát. Jeden Václav Zuzánek je na Chloumkách, nad Holovousy. To je náš syn,“ rozšiřuje malé rodinné povídání Hana Zuzánková a její dcera Marcela dodává:

„Já jsem vlastně v Bělohradě prožila část dětství. Na prázdniny jsem jezdila sem za babičkou. Zbožňovala jsem Pardoubek s plavčíkem Lelkem, který mě naučil plavat, Bažárnu, kde jsem hrála tenis se Zdeňkem Hofmanem a kam jsem později ráda chodila tancovat. Do malého baráčku u hájenky jezdil pan Lacina, který dělal v Praze šoféra, typický Pražák, intonací hlasu, výrazem. Byly to dva rozdílné světy. Babička, zvyklá pracovat od rána na poli a pan Lacina, pražský svět. S vnučkou Lacinových - Olinkou, jsem kamarádila.“

Josef Hruška 1928 - 1992

Karel Hruška 1928 - 2005

Marie a Karel Hruškoví

„Zdeňk Hofman, když se jezdil sem do Jáněk léčit, tak nás často navštěvoval. No a k vám do Bělohradu jezdíme jednou za rok. Do Bažantnice a na hřbitov. Ten Bělohrad je nějak v nás,“ uzavírá paní Zuzánková.

Ještě jedna drobná příhoda na Pepíka Hrušku, hokejového obránce a fotbalového halva, který bruslil nádherně jak Franta Mach a který dovedl v hokejovém souboji řádně přitvrdit, skoro jako Vašek Janák.

V 50. letech bylo málo nižších vojenských důstojníků a tak po rychlokursu udělala armáda z poddůstojníků poručíky. Pepík se stal poručíkem. Stojí před bělohradskou záložnou a vidí policajta - esenbáka

Hejrala, se kterým měl jako mladík časté nedorozumění. Staršina Hejral Pepíka Hrušku nepozdravil, nezsalutoval. A už je slyšet Hruškovo:

„Soudruhu staršino, odkdy nezdraví nižší šarže vyšší, vraťte se a hezky pozdravit!“

Hejral namítá: „Co blbneš, Pepíku, vždyť se dobře známe.“

„Jakýpak známe! Zpátky a pozdravit!“

Staršina Hejral se vrátil a zasalutoval poručíku Hruškovi.

„Po roce 1945 byl celý majetek bělohradského panství Benešovými dekrety zkonfiskován. Šedesátihektarový les Zhoř je přidělen Bělohradu a dvojnásobně velký Okrouhlík obci Svatojánský Újezd.“

Zhoř i Okrouhlík, které nejvíce soustředí s bývalou hájenkou Na Podhrázi, jsou převážně tvořeny smrkovým porostem. Pouze kraje a některé části lesů jsou dubové. Opět se budou tyto pomníškové porosty postupně obnovovat v listnaté,“ konstatuje revírník Lesů ČR Gustav Plecháč.

Hájenka Na Podhrázi.

V té dnes bydlí její současní mladí majitelé Jindřich a Veronika Noskovi. A s nimi i jejich dcera Markétka, první novorozenec jičínského okresu roku 2008.

Josef Špür a Eduard Čeliš,
foto: Jaroslav Voves, Ladislav Stuchlík
a archiv Hany Zuzánkové

Válečný letec Jiří Sehnal

Jiří Sehnal se narodil 18. 2. 1916 v Sendražicích u Kolína, ale celé své mládí prožil v Lázních Bělohradě, kde jeho otec František Sehnal, bývalý legionář, působil jako řídicí učitel. Rodina bydlela v budově dnešní Spořitelny na náměstí.

Po absolvování základní školy v Bělohradě zamířil Jiří Sehnal na učitelský ústav v Jičíně, kde v roce 1935 maturoval. Mezi jeho záliby patřil tehdy rozmáhající se trempink a především tenis, kterému věnoval prakticky všechny volný čas a brzy se vypracoval na přední místo klubové tabulky.

Bezprostředně po maturitě se dobrovolně přihlásil do Školy pro důstojníky letectva v záloze, kde absolvoval výcvik polního pozorovatele - letce a nastoupil prezenční vojenskou službu u 1. letky Leteckého pluku 1 „TGM“, kterou ukončil v hodnosti četaře - aspiranta. Poté nastoupil jako učitel v Sudelech, kde se poprvé osobně setkává se sudetoněmeckým hnutím.

Jako letec se zúčastnil jak květnové tak zářijové mobilizace v roce 1938 a osobně prožil také následnou kapitulaci. Ta byla pro Jiřího Sehnala osudovou deziluzí a následné rozhodnutí mohlo být v duchu legionářské tradice, ve které byl vychováván, jen jedno. Jako většina kolegů od letky se Jiří Sehnal rozhoduje odejít do zahraničí, kde doufal v nalezení možnosti ozbrojeného boje za osvobození vlasti.

Již v dubnu 1939 se pokusil o první přechod do Polska, ale jejich skupina byla zadržena polskými četníky a po několikadenní internaci je Poláci předávají do protektorátu do rukou čekajícího ges-

tapa. Několika zadrženým se podaří z eskorty uprchnout, Sehnal mezi nimi, a hned plánuje další termín útěku z protektorátu, tentokráte se skupinou škpt. Bohumila Lišky. Čerstvé Sehnalovy zkušenosti mají skupině pomoci snáze proklouznout. Plánují ilegální cestu až do Krakova, kde se teprve chtějí přihlásit polským úřadům, aby zabránili zopakování otřesné zkušenosti s vydáním zpět hned na hranicích. Díky tomu může Sehnal realizovat své přání a načasovat odjezd celé skupiny tak, aby se mohl s Láznemi Bělohrad rozloučit po svém. Na počátek srpna je plánován tenisový turnaj, kterého se ještě chce zúčastnit. V turnaji dokonce zvítězil a mezi věčné ceny patří i láhev whisky. Když na něho večer při oslavě v Lázeňském hotelu naléhají, aby ji otevřel, vmlouvá se, že ráno brzy vstává a prosí majitelku, aby mu láhev uschovala pro lepší příležitost. Tenkrát netušil, že potrvá šest dlouhých válečných let, než se taková příležitost najde.

Již 6. srpna 1939 se skupina prezentovala na československém konzulátu v Krakově. Část Čechoslováků odchází do Francie, ale někteří stejně tak jako čet. Jiří Sehnal zůstávají a vstupují do polského letectva. Na základně Deblin byla zřízena první pozorovací eskadra, ale ještě než byla vyzbrojena, je letiště vážně poškozeno německým náletem - vypukla II. světová válka a již umírají první Čechoslováci. V prvních chaotických dnech Blitzkriegu se podařilo postavit několik posádek, které na neozbrojených cvičných letounech podnikaly průzkumné lety nad frontu. Posádka četařů Jiří Sehnal a Josef Bláha nalétala dvacet operačních hodin, když se dne 17. září jejich

Potéž XXV potkal se svazem německých bombardérů a palba palubních střelců jej poškodila natolik, že stroj musel nouzově přistát. Letoun byl zničen a Sehnal vážně zraněn na hlavě.

Opěšalá posádka prchá na východ, kde byla záhy internována sovětskou armádou, která obsazovala východní část nešťastného Polska. Přes několik věznic a sběrných táborů se oba letci nakonec dostali ke skupině pplk. Ludvíka Svobody v Jarmolincích. Tehdy se ozvalo způsobené zranění, ke kterému se přidala infekce, to vše umocněné nedostatečnou lékařskou péčí. Když Svobodova skupina opouštěla Jarmolince, vybrali její příslušníci mezi sebou 290 rublů, aby „čet. Sehnalovi byl vystrojen slušný pohřeb, dány květiny na jeho

Budoucí letec

hrob a hrob jeho řádně označen“. Mladý organismus sportovce však zranění překonala a Sehnal se, i když nedoléčenný, vrací za svou jednotkou, která v té době byla umístěna v internačním táboře Suzdal. Odtud odjíždějí transporty do Francie a po jejím pádu směřují k anglické armádě na Středním východě.

V březnu 1941 se tak Sehnal dostává na základnu RAF v Palestině. První zdravotní prohlídky ukázaly úplnou ztrátu levého oka a částečnou ztrátu sluchu, jako již nevyléčitelný důsledek předchozího zranění. To znamenalo konec aktivního létání a službu už jen v pozemních funkcích.

Následovala cesta lodí do Anglie, a již v červnu byl četař Sehnal přijat na základnu RAF ve Wilmslow k letectvu. U náhradního tělesa požádal o komisionelní přezkoušení a příznání důstojnické hodnosti. Britská komise, která poměrně podrobně zkoumala životopis uchazečů, se překvapivě podrobně vyptávala na sportovní úspěchy, protože tenis se v Anglii těšil velké popularitě

a nepochybně byl shledán jako sportovní gentleman a důstojník.

Po absolvování kurzu pro zpravodajské důstojníky letectva byl počátkem roku 1942 poručík Jiří Sehnal přidělen k 310. stíhací peruti, kde svou funkci vykonával až do ledna 1944. V té době se dobrovolně přihlásil do nově vznikající letecké jednotky v SSSR a pro svou znalost ruštiny byl přijat.

V Sovětském svazu byla z Českoslováků postavena 128. Čs. samostatná stíhací peruť, která po přeškolení na sovětské letouny byla v září 1944 odeslána na pomoc Slovenskému národnímu povstání. Po zhroutilí povstalecké fronty zbylé letouny odletěly do bezpečí za frontu, pozemní personál odešel se zbytky povstaleckých jednotek do hor. Nadporučík Jiří Sehnal těžkou partyzánskou zimu prožil s partyzánským oddílem škpt. Ivana Pazderky. Těžce zkušeni partyzáni se nakonec v únoru 1945 probili přes frontu a Sehnal byl odeslán do polského Przemyslu k 1. Čs. smíšené letecké divizi. Konec války ho zastihl na Slovensku, odkud se do osvobozené Prahy dostal 22. května 1945.

Jedna z jeho prvních cest vedla za rodiči do Lázní Bělohradu, protože během celé doby o sobě navzájem neměli žádné zprávy. Oba rodiče naštěstí přežili německé věznění a žili v domě č.p. 351 ve Vachkově ulici, který stačili postavit ještě začátkem války. František Sehnal byl dokonce prvním poválečným předsedou Národního výboru. Shledání s rodiči bylo dojemné, byť se v první okamžik málem ani nepoznali, natolik je válka změnila.

Po válce sloužil kapitán Jiří Sehnal u různých leteckých jednotek v Praze a do Lázní Bělohradu pravidelně dojížděl za svými rodiči. S ním často přijíždějí i další letectví důstojníci, jako například někdejší velitel 310. peruti Mjr. Emil Foit nebo stíhací eso kpt. Leopold Šrom, kterým Bělohrad rychle učaroval a pánové bývají pravidelně k zastížení na tenisových kurtech. V Bělohradě se také Jiří Sehnal v roce 1947 seznamuje se svou pozdější manželkou Marií, která tam byla na prázdninovém táboře pořádaném Obchodní akademií Kolín. V roce 1948 uzavírají manželství, ale zároveň musí řešit dilema, zda znovu odejít do exilu, protože únorové události neslibují příslušníkům západního odboje nic dobrého. Ale byl to právě ohled na oba rodiče, kteří strávili dlouhé válečné roky v internaci kvůli jeho odchodu do

Po válce

exilu, který pro mladou rodinu znamenal rozhodnutí zůstat v republice.

Štábní kapitán Jiří Sehnal byl brzy vyšetřován a dokonce zatčen kvůli odchodu jiných důstojníků na západ a v roce 1949 byl z armády propuštěn. Poté vystřídá několik zaměstnání, která musí v krátkosti opustit pro „ztrátu politické důvěry“ a nakonec přichází příkaz vyklidit pražský byt, který náleží armádě. Bydlení mu nabízejí rodiče v Lázních Bělohradě a nakonec se rodina stěhuje do Kolína k rodičům Marie Sehnalové, neboť zde Jiří Sehnal získává zaměstnání v okresní nemocnici. K rodičům však zajíždí tak často, jak to jen skromné podmínky, ve kterých žije, dovolují. Po smrti Františka Sehnala se jeho maminka Božena Sehnalová stěhuje k němu do Kolína, kde žije až do počátku 60. let. Dům v Bělohradě byl prodán rodině Václavíků, ale do Bělohradu Jiří Sehnal dále jezdí navštěvovat svého bratrance Jana Sehnala, který zde pracuje ve své bývalé restauraci.

V poválečných letech se Jiří Sehnal angažoval ve Svazu protifašistických bojovníků a několikrát se mu podařilo uspořádat setkání válečných letců, nejznámější z nich bylo setkání příslušníků 310. stíhací peruti v Kolíně v roce 1968. Za svou válečnou činnost Jiří Sehnal obdržel na 30 československých a spojeneckých vyznamenání a řádů, mezi jiným dvakrát ČS válečný kříž, medaili za chrabrost, Řád Slovenského národního povstání a další.

Jiří Sehnal zemřel v Kolíně dne 13. 6. 1983.

JUDr. Jiří Sehnal, foto: archiv autora

Vzpomínky na Jiřího Sehnala

Karel Reuman:

Já jsem ročník 1924 a Jiří Sehnal je ročník 1916, to je osm let rozdíl. V mladém věku to hraje velkou roli. On chodil za děvčaty a my byly děti. Takže jsme se za mládí neznali. S rodiči bydlel nejprve ve spořitelně, pak nějaký čas u strýce v hostinci U Sehnalů. V roce 1938 si postavili svoji vilku. Poznal jsem ho později, ale vím, že hrával tenis. My kluci chodili sbírat míčky. On byl v bělohradských poměrech tenisová osobnost. Se slečnou Dášou Kučerovou hrával mix dubl. Byla to taková špičková tenisová společnost, patřil tam František Černoch, Lelek, hrabě Merveldt, Karel Dlabola a další. Když odešel do války, rodiče byli internováni ve Svatobořicích. Nebyl to snad koncentrační tábor, ale internace. Po válce jeho otec legionář vítal na schodech Lázeňského hotelu osvoboditele.

Po válce se vrátil i Jurka a to jsme se již stýkali. V květnu nebo červnu měli letci slavnostní přehlídku v Praze, velký průvod Pařížskou třídou. Stál jsem na chodníku a viděl ho pochodovat. Později říkal: „To byl vrchol naší slávy.“ Vrátil se jako kapitán, u nás dostal štábního kapitána a sloužil u letectva. Po roce 1948, když začali pronásledovat letce RAF, ho z armády vyhodili. Jezdil do Bělohradu za rodiči a vozil sem spoustu kamarádů, pamatuji jména Foit a Šrom. Tady kamarádil nejvíce s Mílou Dvořákem. V lednu nebo únoru 1946 byl v Praze velký reprezentační ples bývalých letců RAF a nás tam Jurka pozval. Studoval jsem zrovna na vysoké škole a tak jsem šel. Několikrát jsme se sešli i u nás ve Wagnerově chalupě. Tam Jurka vyprávěl o tom, co prožil, a poprvé jsem slyšel, co si vytrpěli v Rusku při internaci a pak v dalších letech.

Když skončil v armádě, sehnal mu Míla Dvořák v Kolíně místo laboranta v lékárně. Do Bělohradu jezdil už jen na tenisové turnaje a za známými.

Zdeněk Friedrich:

Já si na Juru Sehnala pamatuji velice dobře. Nejprve jsem poznal jeho otce, který mě učil v roce 1939 v první třídě. Juru jsem v té době neznal, ale znal ho dobře můj táta, který byl nájemcem restaurace v Bažantnici, kam chodil Jura po tenise na pivko. Začala válka a on se rozhodl odejít za hranice a bojovat proti fašistům. Jak jsem se později dozvěděl, řekl tátovi: „Vildo, asi mě vidíš naposled.“ Táta mu nato odpověděl: „Až se vrátíš, máš u mě láhev francouzského koňaku.“ Samozřejmě mně to řekl až po válce, abych to jako kluk neprokec a nedostal ho do maléru. Jestli mu láhev dal, to nevím, ale schovanou ji pro něho měl určitě.

Po návratu z války sem Jura jezdil za rodiči. Já osobně jsem ho poznal kde jinde než na tenise. Hráli jsme, hráli a on viděl, že mně to jde a jakou že to mám raketu. Vyrobenou za krále Dyndy! Mám ji dodnes po-

věšenou v garáži. Šel za tátou a povídá mu: „S čím to ten tvůj kluk hraje!?“ Táta mně tedy koupil novou Artisku s vybouleným srdcem. Pak jsem ji sice přerazil o nějaký sloupek na tenise, ale bylo to poprvé, kdy mě Jura zachránil. Navíc byli s Bohoušem Dvořákem, Mílou Dvořákem a panem Čapounem první dospělí, kteří mě, dorostenčíka, vzali mezi sebe a já si s nimi mohl tenis zahrát. Byl jsem nesmírně šťastný.

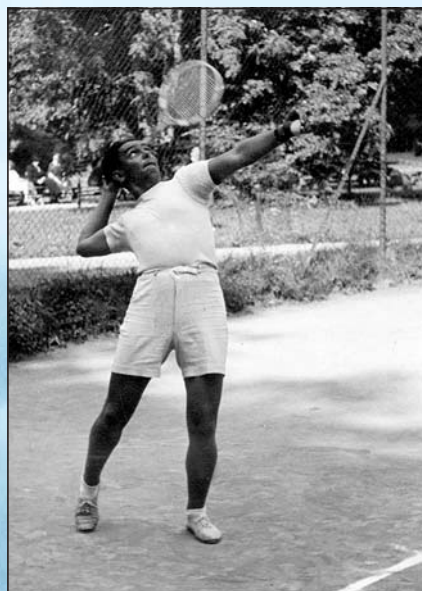
Druhá vzpomínka se týká Pardoubku, kam Jura o prázdninách velmi často chodil. Přivezl si z Anglie žlutý nafukovací záchranný člun z letadla zvaný Dinghi. Já byl jeden z mála, komu ho půjčil. S nevyslovným štěstím jsem malým pádýlkem proháněl člunek po hladině rybníka a uvědomoval si při tom, jak těžké to měli letci, pokud spadli do vody.

Další takovou příhodu mám ze zimy. Hrál jsem hokej, asi dobře. Na zápas přišel i Jura Sehnal. Dnes nevím, proti komu jsme hráli. Všichni včetně mého bráchy měli brusle kanady a já pouze jacksony (džeksny). Jura ke mně přišel a povídá: „Zdeňku, ty nemáš jiný brusle? Přijď ke mně domů, já tam mám kanady, já ti je dám.“ Přišel jsem k nim a skutečně jsem brusle dostal.

V kvintě mně táta vyjednal s Jurou doučování z angličtiny. Více než angličtina mě zaujalo jeho vyprávění z války. Vždy jsem byl fanda do letectví a při jeho vyprávění jsem byl v sedmém nebi! Dozvěděl jsem se, jak utekl, jak byl zraněn, jak bojoval v roce 1944 s 21 letci při Slovenském národním povstání. O povstání, kde bojoval až do konce...

Tíhnu k Jurovi Sehnalovi pro jeho lítání, pro to, co prožil a pro to, co pro mě udělal. Dodnes mu patří můj dík a nikdy na něho nemohu zapomenout.

Ladislav Stuchlík, foto: archiv

Město Lázně Bělohrad

**Vás zve 3. 5. 2008 na slavnostní odhalení
pamětní desky letci Jiřímu Sehnalovi.**

Deska bude odhalena **ve 14 hodin**
na budově České spořitelny v Lázních Bělohradě.

Součástí programu bude vystoupení
Swing Sextetu Náchod, kolínských mažoretek
a od 15:30 otevření výstavy
„Letec Jiří Sehnal“ v Památníku K. V. Raise.
Od 19:30 hodin proběhne v sále
Lázeňského hotelu ČSAD swingový koncert.

FRČ

- to je František Černocho

Předchozí část story Františka Černocho skončila jeho úspěšnou činností redaktora československého sportu a dostali jsme se až k roku 1982. O to větší bylo zklamání, když ta idyla po více jak dvaceti letech v roce 1982 končila. Ten rok se stal pro Františka osudným až krutým a při tom se ničím neprovinil, ničeho se nedopusťil a napsal jen pravdu. Snad by se dalo říct, že tady možná u něho selhalo to, čemu se za totalitního režimu říkalo autocenzura. V jednom ze svých referátů jen popsal úsměvnou, snad až komickou situaci, které byl svědkem a také přímým účastníkem. Situaci, nad kterou by dnes s chutí zaplesal každý náš bulvárnický deník a patřičně uvedl palcovým titulkem na titulní straně. Ne tak tehdejší pruderní režim, pruderní orgány a pruderní papalášové všeho druhu v čele s Antonínem Himlem, členem ÚV KSČ a předsedou ČSTV! Co se vlastně stalo?

V roce 1982 se konalo fotbalové mistrovství světa ve Španělsku za naší účasti plné velikých očekávání a plánů. Mezi čtyřia dvaceti účastníky byl i úplný nováček Kuvajt, zatímco my jsme byli mezi světovou elitou „jen“ po dvanácti letech. Řízením osudu ten fotbalový trpaslík byl ve čtvrté vyřazovací skupině spolu s námi, Anglií a Francií. Osud pracoval dál, protože premiérové utkání jsme tu sehráli právě s Kuvajtem s bídným výsledkem 1:1. Jedná se o historii 25 let starou a tak dál jen stručně. Po prohře 0:2 s Anglií a další remizou 1:1 s Francií letěli naši hoši domů a v Praze je na letišti vítali jen rodinní příslušníci a asi stovka fandů, kteří skandovali: „Kde je Vengloš?“

Ale ještě dříve, než se naši borci střetli s těmi kuvajtskými, došlo ke zdvořilostní návštěvě našich sportovních novinářů přímo v sídle kuvajtské výpravy a to s celým zaopatřením, jak se říká ke stravě. Své postřehy z návštěvy si František Černocho samozřejmě nenechal pro sebe a poctivě se o ně podělil se svými čtenáři. Včetně dění a atmosféry při obědě, která je v arabském světě přece jen trochu jiná než u nás. Barvitě tu také vylíčil, jak vedoucí výpravy osobně rukama rozdělával a nabíral porce rýže a ryb na jednotlivé talíře, na které občas spadlo i něco popela z cigarety, kterou měl při tomto obřadu neustále v ústech. A to byl celý ten kámen úrazu, ze kterého se stala velká aféra živená nebo řízená snad samotným Antonínem Himlem. Aféra údajně mezinárodní, protože se operovalo s diplomatickými a obchodními styky a důsledky (ropa). Nakonec se ale nic z toho nepotvrdilo a nikdo z Kuvajtu si celé věci ani nevšiml. Něco ale přece: Staré rčení, že „účel světí prostředky“. Černocho totiž už dlouho někomu jak se říká, ležel v žaludku, tiskové a stranické orgány si lámaly hlavy, jak je možné, že on, nestranič, si jezdí za tím fotbalem kam chce a to, považte, i do kapitalistické ciziny. Takže, jak se říká, spadla klec. V redakci sice zůstat mohl, ale ne u fotbalu a špičkového sportu. A dovedete si představit, jak mu bylo, když do Prahy přijela Barcelona k utkání Poháru mistrů a on byl odvelen ke slavnostnímu otevření bazénu brigádnicky zbudovanému v Radlicích u Prahy?

V roce 1990 byl pan FRČ rehabilitován z iniciativy předsedy svazu Dr. Antonína Jíry. Jako odškodné se v témže roce zúčastnil coby řádný člen naší výpravy fotbalového mistrovství světa v Itálii. To už pracoval nějakou dobu v redakci Dikobrazu a to až do svého odchodu do důchodu. Co o tom říká? Dikobraz byl orgán ÚV KSČ a tady i poslední uklízečka musela být ve straně. V devadesátých letech už Dikobraz nevycházal v nákladu 600.000 výtisků jako dříve, kdy tu

FRČ a Štefan Mašlonka

kralovala autorská dvojice BAPE (pánové Bartoš a Pergler), nesmiřitelní to „bojovníci“ proti kapitalismu a západním imperialistům. Náklad klesl na 70, potom 40 tisíc už i tak neprodejných výtisků, až zanikl úplně. A vzniklo velké množství nových a nových periodik. Dál ale žije FRČ - František Černocho. V pohodě, s veselou myslí a stále mezi svými sportovními přáteli. Dokázal si prosadit svou, stal se sportovním novinářem a to ne ledajakým. Přejme mu, ať mu jeho optimismus ještě dlouho vydrží. A nakonec ještě něco statistiky:

Frantovi bylo za jeho aktivního života otištěno více jak 60.000 příspěvků, zpráv a rozhovorů. Vydáno mu bylo na 15 knížek, z nichž jmenujeme především: MS v kopané 1982, MS v kopané 1990, Slavná derby Sparta - Slavie, Se lvíčkem na prsou, Sportovní odznaky, životopis Vlad. Zábrodského „Říkali mu šéf“, Historie pražské kopané, Pestrý život kaskadéra Jaroslava Tomsy, Zlaté rukavice (o našich boxerech), za zmínku stojí i humoristický románek „Jak se stal hajný Jemelka fotbalistou v Praze“. Také sepsal historie fotbalu v Děčíně, Tachově a Nové Pace.

Pozoruhodně si s Frantou zahrál osud v dobrém ještě jednou. Manželem jeho dcery Lucie žijící v Itálii, tedy Franty zeť, je místopředseda italského fotbalového svazu pan Alberto Mambelli. K tomu není co dodat.

Jaroslav Kugler, foto: archiv

Po zápase Francie - ČSSR na stadionu v Parku princů. Zleva vzhledu K. Polák, vpředu K. Staněk (MF), FRČ, Meko (Smena), Vengloš, Ivo Urban (RP)

Coppa del Mondo FIFA 1990

ITALIA '90

BNL
BANCA NAZIONALE DEL LAVORO

Biglietto n. 051000194M 77 CONT. EX ART. 27 DPR. 640/72

Primo controllo	Secondo controllo	Gara Match	Città City	Data Date	Ora Hour	Ingresso Gate	Settore Block
FIRENZE	FIRENZE	** * * * *	FIRENZE	10/06/90	17:00	* * * * *	000
Gara 05	Gara 05	* * * * *	STADIO COMUNALE	-PRIMA FASE		* * * * *	0 0 0
Categoria 1	Categoria 1	* * * * *	Categoria - Category			* * * * *	0 0 0
Ingresso 02	Ingresso 02	* * * * *				* * * * *	0 0 0
Settore 0	Settore 0	* * * * *				* * * * *	0 0 0
Biglietto numero 051000194	Biglietto numero 051000194	* * * * *	Prenotaz. 1197788/07				
		* * * * *	E9101 0004994				
		* * * * *	#0203919004				
						Fila Row 09	Posto Seat 025
						Prima Ufficio Carta Valori Turati Lombardi e C. S.	

Nejstarší bělohradské chalupy II.

V r. 1783 bylo v samotném městečku Bělohradě, tedy mimo dnešního „doleního, prostředního a horního dílu“, všeho všudy 66 domů, které až na pár z nich postavených pod kostelem v dnešní Vojtíškově ul., byly všechny postaveny na velkém náměstí a na Třetí straně. Ten poslední, tedy šestašedesátý a též původně roubený, byl postaven - spíše vmáčknut - mezi ostatní zástavbu ještě na Třetí straně při hranicích s dnešní P. N. Vsí. Jeho stavebníkem byl tehdejší bělohradský sládek František Kozák, jehož rod po několika generacích řemeslo sládků v Bělohradě a i ve Starých Bukách provozoval. Od r. 1805 nese čp. 45. Dávno již neodpovídá svému původnímu vzhledu a dnes jej drží šikovný preparátor pan Pavel Želízko.

Tím byla ukončena zástavba velkého náměstí a i zástavba Třetí strany a započala výstavba měšťanských domů v prostoru dnešního Malého náměstí. A tak ještě v tom samém r. 1783 se zde začalo stavět na pravém břehu Javorky a byl postaven domek dnešního čp. 67 pro Jana Cozla a domek v sousedství čp. 66 pro pluhaře Josefa Bartoníčka. Domky tehdy dřevěné dávno již byly zbourány a nahrazeny zděnými a stejně tak dopadli i domek dnešního čp. 71, který byl v r. 1784 postaven na protější straně ulice pro mydláře Františka Bejra.

Hned vedle Bejrova stavení byl v r. 1785 postaven další roubený přízemní dům s mansardovou střechou a s korouhvičkami, přičemž již dávno nečitelný letopočet na jedné z nich rok výstavby připomínal. Tento dům r. 1805 dostal čp. 72 a Bělohradákům je znám jako **dům Bezuchových**. Dům patří k nejstarším, takřka v původním stavu do současnosti zachovaným občanským stavením ve městě a je vůbec nejstarším takovýmto domem na Malém náměstí. Stavebníkem a prvním majitelem byl tehdy snad již čtyřiašedesátiletý Jan Kristián Erban, který doposud na bělohradském panství působil jako oficír-důchodní bydlící ve vrchnostenském domě čp. 6 na velkém náměstí. S jeho odchodem ze služeb majitele panství hraběte Jana Nep. Bertholda Schaffgotsche skončilo období neprospéry a celkové zadluženosti panství, tedy období, kdy ještě svobodný hrabě se více než Bělohradu věnoval svému úřadu císařského komořího v Praze.

V r. 1785 pak došlo k obratu v poměrech na panství, k obratu k lepšímu a doposud svobodný a již sedmačtyřicetiletý hrabě se konečně oženil. Nevzal si však dívku z rodu urozeného a sobě rovnou, ale pětadvacetiletou Antonii Studničkovou z Milíčevsi, dívku ze stavu měšťanského a nejspíše i s bohatým věnem. Nevěsta nebyla jistě žádné obyčejné „děvče z lidu“, jak je charakterizována dřívějšími historiografy, ale byla to jezuitka nejen v náboženství vzdělaná a sebevědomá mladá žena zvyklá žít v přepychu. Konečně není divu, když její otec Václav Studnička byl purkrabím jezuitům patřícího milíčevského panství, které ještě za ních spravoval a spravoval jej nadále i po r. 1773, tedy po zrušení toho-

to řádu, ale již pro nového vlastníka, pro náboženský fond. Sám purkrabí i zařízený milíčevský zámek se svojí rodinou a ostatními úředníky obýval. Mladá paní hraběnka si s sebou z Milíčevsi do Bělohradu přivedla i zkušené a schopné úředníky, tedy svého bratra jako nastávajícího správce panství a i nového důchodního Jana Jindřicha Melichara.

A právě tento Jan Jindřich Melichar, který ve funkci a bydlišti vystřídal bývalého důchodního Jana Erbana, byl stavebníkem a prvním vlastníkem dalšího starobylého bělohradského domu čp. 70. Tento dům, který bělohradákům je znám jako **dům Žďárských**, byl postaven v r. 1790 jako roubené stavení se sedlovou střechou a barokizujícími štíty. Dům byl opatřen i pavlačí, která však ku škodě objektu spolu se štíty pozdějšími úpravami zanikla. Melichar se svojí rodinou v domě žil až do února r. 1801, kdy třiašedesátiletý zemřel a zanechal po sobě tehdy pětatřicetiletou vdovu Moniku a 3 malé děti. Mladá vdova se již neprovdala a jistě smrti manžela nijak nezelela a užívala si života natolik, že v červnu r. 1802 porodila nemanželskou holčičku.

Ale vraťme se ještě k tomu čp. 72, ten po Erbanovi vlastnilo a obývalo mnoho rodin bělohradských měšťanů, jejichž jména dnes nikomu nic neřeknou a od r. 1920 zde pak žili Bezuchovi, kteří v domě drahně let provozovali hokynářství a jejichž jménem je dům tento označován. Přišli z Kostomlat v r. 1916 a nastěhovali se nejprve do shora zmiňovaného domu čp. 45, který po čtyřech letech prodali a tento koupili. Dnes jej obývá paní Bezuchová, příjemná, pětáosmdesátiletá paní, manželka posledního bělohradského Bezuchy a poslední nositelka toho příjmení v Bělohradě vůbec. I v sousedním domě čp. 70 se do současnosti vystřídal mnoho vlastníků, z nichž nutno připomenout rodinu pekaře Františka Beneše, jehož paní Josefa až do své smrti v domě provozovala loterii a jejichž syn Bohuslav (*1863) byl bělohradským učitelem, později školním inspektorem, výborným hudebníkem a dirigentem plzeňského Hlaholu. O tom jsme již psali na stránkách BL. Od r. 1921 byl dům v držení rodiny holiče Františka Žďárského a holičská provozovna zde byla po dlouhá léta. I otec bělohradského zastupitele a člena naší redakční rady Edy Čeliše zde jako holič působil. Dnes je dům v držení potomků rodiny Žďárských.

Tak oba tyto posledně popsané starobylé domy jsou svými stavebníky a prvními vlastníky spojeny s různými obdobími bělohradského panství. Ten starší s obdobím malé prosperity a dluhů na panství, druhý pak s obdobím hospodaření právě opačného. Dlužno však poznamenat, že ten starší se do současnosti zachoval takřka v původním stavu a je proto jistě o hodně krásnější.

Josef Špür, foto: autor

Dům Bezuchových z r. 1785

Dům Žďárských z r. 1790

Bejvávalo, bejvávalo...

Bělohradské nedělní korzo

Nedělní ráno bývá i dnes většinou tiché, klidné, zvolna se probouzející do nového dne. Ještě i ve 30.- 40. letech minulého století bývala neděle pro velkou většinu občanů opravdu dnem svátečním a značně se lišila od dnů všedních.

Hned po ránu přicházeli věřící i ze vzdálenějších vesnic na ranní mši, samozřejmě většinou pěšky. Muži se oblékli do svých svátečních černých obleků, které ve skříních či almarách čekaly na mimořádné události. Ty také zpravidla provázely svého majitele od svatby až k té poslední cestě. Starší ženy měly pro tuto sváteční příležitost tmavé šaty, na hlavě ten nejlepší šátek zakoupený nebo darovaný z poutí. Mladší a městské ženy svůj sváteční šat doplnily módními kloboučky, zatímco mladé ženy a dívky se svým oblečením přibližovaly současné módní vlně i těmi modely, které si často dokázaly ušít samy. Látky byly kvalitní, nebyl problém i zde zakoupit hedvábí, šifon či žoržet - vždyť jsme byli textilní velmoc a kolem nás plno textílek!

Kvalitní látky, hotové šaty a obleky, ale i porcelánové nádoby a sklo se dalo koupit v Obchodě módním a střížním zbožím - Bazaru - Bedřicha Březiny a to dokonce i v neděli dopoledne. Název Bazar zde znamenal široký sortiment zboží, nikoliv zboží z druhé ruky. Tento obchod byl založen v roce 1902, od roku 1935 jej vedla paní Marie Březinová, vdova po majiteli. Po zestátnění po roce 1948 a po opětovém navrácení do majetku rodiny Klůzovy po roce 1989 známe tento obchod pod názvem Kland. I v tomto případě rodinná tradice má své pokračovatele. Ale vraťme se na nedělní korzo.

Zimní oblečení se odvíjelo od možností a tradic. Ženy byly zahaleny v salupech - silných vlněných šátcích, které můžeme ještě i dnes vidět jako zimní doplněk krojů. Svěráznou obranu proti nepřízní počasí si zvolila pravidelná účastnice nedělních pobožností paní Anna Grohová ze Třetí strany: Když zjistila, že se blíží vítr či déšť, přehodila si vrchní sukni zezadu přes hlavu a k nemalému údivu kolemjdoucích pokračovala v chůzi. Ti si pro tento způsob zahalení vymysleli rčení: Paní Grohová zase jede v kočáře! Inu, není kočár jako kočár, ale i tento způsob zřejmě splnil svůj účel.

Majetnější ženy si oblékaly kožíšky nebo kabáty s kožešinou. Při dostatečném množství sněhu někteří sedláci přijížděli do města saněmi taženými koňmi. Cinkot rolniček a kostelní zvony byly prvním znamením, že sváteční den začíná.

Po mši, kdy se věřící rozešli z kostela a následně i z hloučků utvořených před kostelem, odebrali se většinou na náměstí.

Ovšem kromě těch, kteří neodolali vábení Sehnalovy hospody, vůni teplé polévky a guláše se zapitím zlatavým mokem, který též patřil ke svátečnímu dni.

Hospodyňky, které měly sváteční oběd již připravený a případně ještě teplý schovaný v peřinách, zasloužené a s chutí zavítaly do některé z cukráren ve městě: Na opravdu mistrovských zákuscích si pochutnaly v Mistrově cukrárně (dnes Galanterie), někdo zamířil na protější chodník do Dejlovy cukrárny (dnes Zelenina), Laušmanovy (dnes Nostalgie) či Hůlkovy, která tehdy byla v čelním domě v horní části náměstí.

Tou dobou náměstí ožilo, jakoby se rozpohybovalo. Neorganizovaně se utvořily po obou chodnicích dva proudy, většinou odděleně na mužskou a ženskou společnost, i když možnost navázání známosti se ani zde nevyklučovala... Hlouček mužů se pravidelně utvořil kolem Kadavého. Zde muži zhodnotili počasí, úrodu, snad i politické dění a kdovíco ještě... Pro důvěrné hovory posloužilo stinné stromořadí s řadou laviček, kde v klidu bylo možno zapříst debaty, vyřknout tajemství radostná i chmurná - vždyť v týdnu na to nebyl čas! Jistě by bylo pro nás zajímavé vyslechnout nyní některé rozhovory, možná, že by se příliš nelišily od pohnutek našeho současného života...

A když se vše probralo, stačilo pár kroků do formanky Lázeňského hotelu, do restaurace U Hloučků (nyní Bar) nebo do restaurace U Koruny (dnes budova policie). Když se schylovalo k poledni, nezbyvalo, než se rozloučit, zaplatit, vzít do ruky džbáněk piva ještě s pěnou a spěchat k svátečnímu obědu, aby pěna nespadla. Oběd býval přesně ve dvanáct podle starého hesla vyšitého na dochovaných kuchařkách: Hospodyňka pořádná o dvanácté oběd má. Náměstí utichlo.

Po polední siestě bývalo zvykem a téměř samozřejmostí zajít v letní sezóně do Bažantnice na koncert. Po půl třetí jsme mohli potkávat skupiny přespolečných návštěvníků, kteří přijeli vlaky z obou stran: od Paky i od Chlumce. Ve tři hodiny, stejně jako dnes, se Bažantnice rozezněla tóny dechovek, na kurtech se proháněli tenisté, na fotbale se šli hráči i diváci. Dnes oplávaná, tehdy oblíbená zahradní restaurace kromě příjemného posezení poskytovala vybrané pohoštění včetně domácích moučníků a jiných dobrot. Děti si mohly dojít pro zmrzlinu do Mistrovy boudy, která stála za hlavní cestou, nebo do Hůlkova stánku, který byl hned u cesty a byl natřen na žluto. Hlavní cesta lemovaná řadou laviček byla dalším korzom svátečního dne.

Hana Friedrichová, foto: archiv

SATELITY MONTÁŽE • SERVIS

- digitální příjem SAT-CS Link Trade Technology, Gital
- SAT přijímače, paraboly, konvertory, karty, kupóny
- společné STA, satelitní rozvody
- telekomunikační zařízení
- slaboproudé rozvody
- kompletní dodávky "na klíč"
- měření, poradenství

Knap Petr, Kotíkova 189, Nová Paka
Tel.: 603 474 395, 493 724 267
E-mail: raki@email.cz

NABÍZÍME SLUŽBY

PEDIKÚRA

klasická pedikúra, masáž nohou, peeling, zábaly,
SPA pedikúra (péče o nohy, solné zábaly nohou)

MANIKÚRA

klasická manikúra, masáž rukou,
peeling, zábaly, P - shine
(kúra na ozdravení přírodních nehtů)

MODELÁŽ NEHTŮ

modeláž nehtů UV gelem, Francouzská modeláž

Ilona Fejfarová, Dolní Nová Ves 23, Lázně Bělohrad
mobil: 608 452 403
e-mail: ifejfarova@seznam.cz

Nadace ČEZ nám pomohla při výchově dětí

Bělohradská mateřská škola nabízí dětem s řečovými obtížemi či jinými psychosomatickými problémy péči v logopedické třídě. Takových tříd, které zabezpečují odborný speciálně pedagogický přístup k dětem v nejdůležitější fázi jejich vývoje, tedy v době předškolní, je v jičínském okrese pouze několik. V naší třídě máme menší počet dětí (15). Výchovně vzdělávací činnost vychází z Rámcového programu pro předškolní vzdělávání, ze školního a třídního vzdělávacího programu. V denním režimu kromě běžných činností zařazujeme individuální a skupinovou logopedickou péči a další aktivity, které přirozenou formou vyrovnávají potíže dětí (např. malování akvarelu, tkaní polštářku, jóga, prstové hříčky, rytmická cvičení, ...). Pro speciální třídu je důležité dodržovat rytmus, který se objevuje v ročních, měsíčních, týdenních i denních cyklech. Odborné poradenství pro výchovně vzdělávací práci pro tyto děti nám zajišťuje SPC Prointepo, SPC Náchod a PPP Jičín.

Velkou pomocí je chirofonetická terapie, kterou již několik let v mateřské škole provádí Mgr. Eva Mílková, speciální pedagog se zahraničními zkušenostmi, vedoucí Školy chirofonetiky v České republice a členka mezinárodního kolegia se sídlem v rakouském Linci. Protože je tato alternativní metoda nadstandardní péčí, musíme se vždy ohánět a přemýšlet, odkud na tuto činnost zajistit finanční prostředky.

Pro první čtyři měsíce školního roku 2007-08 se nám podařilo získat grant od Nadace ČEZ, za který děkujeme. Ten nám umožnil nabídnout péči pěti dětem, které chirofonetiku potřebovaly nejvíce. Tyto děti si chirofonetiku opravdu užívaly a na setkání s Mgr. Mílkovou se těšily. Rodiče docházeli na konzultace, učitelky se s odborníci radily o aktuálních problémech. Tím jsme mohly zkvalitnit péči o naše děti.

I v současné době hledáme možnosti získání finančních prostředků na zajištění této nadstandardní péče, která napomáhá zmírňovat nebo odstraňovat problémy dětí. Práce Mgr. Evy Mílkové si velmi vážíme.

Za Bělohradskou mateřskou školu

Jana Feixová, ředitelka a Lenka Zívrová, učitelka

SWELL® hledáme vývojové pracovníky

Firma SWELL, nabízející komplexní vývojové služby v automobilovém průmyslu, plánuje v tomto roce otevření nového Centra vývojových služeb v Hořicích.

Pro rozšíření našeho týmu specialistů hledáme vývojové pracovníky na pozice:

- KOORDINÁTOR ZAKÁZEK
- CNC PROGRAMÁTOR
- CNC OBSLUHA
- OBRÁBĚČ KOVŮ
- KONSTRUKTÉR
- VÝPOČTAŘ
- ZKUŠEBNÍ TECHNIK
- KONSTRUKTÉR NÁSTROJŮ

SWELL, spol. s r.o., Ing. Lenka Vyhlídalová, nám. J. z Poděbrad 236, 508 01 Hořice
Lenka.Vyhlidalova@swell.cz | Tel.: 493 546 940 | www.swell.eu

Vážená redakce,

přesto, že nejsme rodačka z Bělohradu, čtu Váš časopis „Bělohradské listy“ pravidelně. Mnohdy jsou tam opravdově zajímavé články z historie, přírody i kulturního dění ve městě. V letošním prvním čísle mne zaujal článek o nejstarších chalupách. Proto jsem se vlastně rozhodla Vám napsat. Ony chalupy jsou skutečně pěkné a jistě letité. Ale myslím si, že jsou to výstavní chalupy a chalupy těch majetnějších občanů. Protože starých chalup, jenže nejsou tak výstavní, je v Bělohradě mnohem víc. My totiž jednu takovou vlastníme. Je v ulici Vojtíškově čp. 91. Při opravě střechy jsme našli ve štítě letopis, zřejmě postavení oné movitosti, 14. augusta 1784. Jinak jsem pátrala a jak dokládám fotokopii, dům byl obýván již roku 1826. Takže je i ona jednou z nejstarších chalup. Jen není tak výstavní. V oné chalupě se narodil můj otec a jeho čtyři bratři, z nichž jeden padl v první svět. válce. Bydlel tam děda, který byl tkalcovský mistr v Bělohradské tkalcovně. My všichni jsme v Bělohradě rádi a spokojeni. Vážíme si všech, kteří nás mezi sebe přijali i zaměstnanců nár. výboru, kteří nám vždy vyšli vstříc při našich opravách chalupy, protože tak letitá chalupa potřebuje mnoho oprav.

Nevím, zda budete pokračovat v představení starých a starších chalup Bělohradu, ale myslím si, že i ty méně výstavní by si to zasloužily, protože i ony jsou součástí základů Bělohradu.

Přeji, za celou rodinu, všem v redakci mnoho úspěchů v pátrání po historii a mnoho nápadů na poučné i zábavné články z okolí Bělohradu

S pozdravem

Zoubková - Lasíková Jana, Teplice

Podlahářství Radek Kužel

Holovousy 75, 508 01 Hořice
IČO: 66317797 • DIČ: CZ7501093182

Prodej a pokládka podlahových krytín,
PVC, lina, koberců,
plovoucích podlah - dřevěných - laminátových,
broušení a lakování parket,
stěrkování samonivelační stěrky

Tel.: 603 28 23 01

V termínu od 4. do 8. června se v našem městě uskuteční LETNÍ TURISTICKÝ SRAZ 2008. Tato významná celostátní turistická akce s mezinárodní účastí se koná každé dva roky v jiné části naší republiky. Letos se koná v rámci akcí na počest 120. výročí založení Klubu českých turistů a z pověření ÚV KČT ji pořádá oblastní výbor Královéhradeckého kraje. Technicky zabezpečují především odbory Lázně Bělohrad, Nová Paka, Pecka, Hořice a Ostroměř. Spolupředatelem je i město Lázně Bělohrad.

Přípravy jsou již od loňského roku v plném proudu. Chceme maximum turistů ubytovat v našem městě. Turisty čekají dobře značené trasy v naší krásné malebné krajině směřované do všech zajímavých míst v našem okolí. Vyjednáváme slevy na vstupném do všech pamětihodností. Zajímavá bude exkurze do novopackého pivovaru s degustací, účastníci nahlédnou do výroby hořických trubiček. Přípraveny jsou hodnotné suvenýry (bavlněná taška, ražený odznak, tužka, pohlednice, samolepky, turistická známka a další). Přípravuje se i bohatý kulturní program v zámeckém parku.

Letní turistický sraz je velkou propagací města a celé oblasti Podzvičinska. Předpokládáme, že k nám zavítá minimálně 1 000 turistů.

Všech akcí se může zúčastnit i bělohradská veřejnost, kterou budeme v příštím vydání Bělohradských listů informovat o podrobnostech této významné turistické akce.

Lubomír Hoška,
předseda organizačního štábu

Ve čtvrtek 31. ledna projížděla hodinu po půlnoci dvacetiletá řidička osobního vozu Opel Astra Bělohradem. Před náměstím jí náhle přeběhl před vozidlem pes, kterého se lekla, a následně narazila do sloupu veřejného osvětlení. Ke zranění osob nedošlo, alkohol u řidičky byl vyloučen dechovou zkouškou. Celková škoda byla vyčíslena na 35 tisíc korun.

(přejato z Jičinského deníku, lau)

V době jarních prázdnin (4.-9.2.2008) proběhl v ZŠ K. V. Raise kurs chirofonetiky, pořádaný Chirofonetickou asociací a Školou chirofonetiky v České republice. 31 studentů a 5 učitelů využilo ideálního prostor místní základní školy ke své práci. Tato skupina lidí se sjela z Čech, Moravy, Slovenska, Německa a Švýcarska. V místní mateřské škole našli zázemí, nocleh a stravu. Studenti, nejen zahraniční, se velmi pochvalně vyjádřili o atmosféře města a velmi rádi se budou vracet. Dík patří ředitelce MŠ p. Feixové a řediteli ZŠ p. Jiráskovi za ochotu a pomoc při zajištění kursu. (míl)

Ke zlepšení prostředí by měla přispět rekonstrukce obřadní síně na Městském úřadě. Došlo k opravě elektrických rozvodů a omítek, bylo nově vymalováno a položen nový koberec. Akci za 28 000 Kč provedlo město vlastními silami. (las)

Pracovníci města provedli začátkem února oplocení areálu za sokolovnou. Celá akce stála 30 000 Kč. Od 10. 3. 2008 do 30. 11. 2008 pronajal Sokol asfaltové hřiště jako odstavnou plochu pro automobily Anenským slatiným lázním a. s. (las)

Kdo naházal pneumatiky do příkopu u silnice z Bělohradu na Choteč? Zřejmě aby svůj čin vylepšil, pohodil tam i pytel s odpady. (las)

Budova bělohradské základní školy získala čestné uznání v soutěži Stavba roku 2007.

Mimořádného úspěchu v soutěži Stavba roku 2007 dosáhla rekonstruovaná budova Základní školy K. V. Raise Lázně Bělohrad. Soutěž každoročně vyhlašuje Královéhradecký kraj pod záštitou hejtmána Ing. Pavla Bradíka. V kategorii staveb občanské vybavenosti získala nově rekonstruovaná budova čestné uznání. Budova patří v současné době k nejkrásnějším stavbám v Lázních Bělohradě byla do soutěže nominována stavební firmou BAK a.s. Trutnov, která stavbu prováděla od roku 2002. Porota hodnotila nejen vnější vzhled, ale také vnitřní využití budovy a okolí stavby. Porota ocenila zejména propojení historické části budovy z roku 1875 se socialisticko-realistickou dostavbou z roku 1991 a moderní zázemí školy (školní atletický stadion v prostoru za školou). Projektantem stavby je IM Projekt Mladá Boleslav, investorem Město Lázně Bělohrad a realizátorem BAK a.s. Trutnov.

„Oceněny byly všichni tři participující subjekty, ale nejvíce si ocenění a poděkování zaslouží Ing. Pavel Šubr, starosta Města Lázně Bělohrad. Ten společně s místostarostou od samého počátku podporoval projekt rekonstrukce školy, dokázal sehnat dostatečné množství finančních prostředků a přes mnoho obtíží i kritických hlasů se ukazuje, že se investice vyplatila. Například v letošním roce je abnormální zájem o přijetí na školu - a to i z obcí a okolních měst, které spadově pod Lázně Bělohrad přímo nepatří. Škola má veškeré parametry moderní školy 21. století a ocenění v soutěži Stavba roku 2007 je jen dalším z úspěchů naší školy,“ komentoval ocenění ředitel školy Jaroslav Jirásko.

Dagmar Špicarová, foto: Ladislav Stuchlík

COMPLETE INTERNET SERVICES

Complete Internet Services, s.r.o.
Fortna 43, 506 01 Jičín
Nám. K.V. Raise 147, 507 81 L. Bělohrad
tel.: 800 900 231
www.internetnaklic.net

**Nabízíme profesionální:
webhosting, webdesign
přípojení na Internet**

registrace a provoz domén, poštovních schránek, webových stránek, tvorba www, programování objednávkových, rezervčních a administrativních aplikací, programování systémů snadné aktualizace, provozování bezdrátových sítí

mezi naše zákazníky patří:
AGS Jičín, Kobit, Alucon, Lemex, Hailo, Město Lázně Bělohrad, Motonet, Leaseplan, Evropská Databanka a mnoho dalších.

cis - internet na klíč

PEDIKÚRA A MASÁŽ NOHOU

Nabízíme Vám:
- pedikúru na objednávkou u nás (nebo u Vás doma)
- masáž nohou
- ošetření nohou diabetiků
- peeling nohou
- lakování nehtů

**Daniela Chaloupská, Barákova 174
(za poštou, směr Měst. knihovna)
Lázně Bělohrad, telefon: 602 417 263**

Emma a zimní plavání

Čtrnáctý ročník zimního plavání na rybníku Pardoubek v Lázních Bělohradě pořádá Oldřich Ducháček a Karavana otužilců TJ Sokol Nová Paka.

Je první březnová sobota a přes území Česka se přežene vichřice Emma. Milión lidí v republice je bez elektrického proudu. Hasiči, kteří mají otužilcům na Pardoubku zajišťovat svým agregátem teplo a proud, nevědí, ke které, padajícími stromy zatarasené cestě, mají vyjet dřív.

Motel Pardoubek, jenž vytvářel zimním plavcům luxusní zázemí, je již přes dva roky srovnán se zemí a na jeho místě začala stavba nového lázeňského komplexu Strom života.

Podmínky jiné, než tomu bylo předešlých třináct ročníků. Skoro tříhektarový rybník je však k plavcům přívětivý. Jeho voda má báječných šest stupňů. I dopolední Emma doprovázená kroupami a bouřkou dá na čas pokoj. Olda Ducháček bójkami vytyčuje 250 metrů velký trojúhelník. Ředitel závodu Václav Pačesný končí prezenci, která proběhla v otevřeném autě. Je třicet minut po sobotním poledni a 64 zimních plavců nastupuje k pohárovému závodu. Tratě 100, 250, 500 a 750 metrů.

Tu nejkratší si dává i velká legenda otužilců 94letý **Ladislav Nicek**:

„V sedm ráno jsem vyjel vlakem z Olomouce. Až do Pardubic byla v rychlíku hrozná zima. Začínal jsem s tímhle závodem vlastně již od rána,“ vysvětluje svoje čtyřhodinové putování do Bělohradu. Po absolvování více než stovkové tratě, jelikož si dává navíc i svoje menší pardoubské kolečko, je Ladislav Nicek moc rád za osobní luxusní šatnu v zaparkovaném transitu firmy Ilka. Peugeot Transit jej odveze i do vytopené Radnice na oběd. Inu, legenda je zkrátka legenda...

Na nejdelší 750 metrů dlouhé trati s převahou kraluje **Jan Váně**, 47letý strakonický rodák, plavec FIDESu Brno, jenž je zároveň i mistrem ČR a vítězem Českého poháru:

„Začínal jsem s vodním pólem a klasickým plaváním. Zimnímu se věnuji čtvrtým rokem. K němu mě přitáhl kolega Petr Mihola. Petrovi jsem dělal v bazénu sparing, když se připravoval na kanál La Manche. Do studené vody moc nelezu, jenom při závodech. Otužování a sprchování mi taky nic neříkají. Měsíčně naplavu asi 120 kilometrů. Sice jsem ve vodě vyrostl, ale když si dám velkou zmrzlinu, tak mně je už zima. Zimní plavání je snad nejvíc o psychice, ano, je to otázky hlavy, zdraví a dobrý fyzicky. Ve vodě to člověk přežije, pak se

trochu procvičit, vyklepat a pořádně ustrojít,“ říká Jan Váně pět minut po doplávání u pardoubského Vodomila a pokračuje: „Mihola, Švestka, Ríša Haan, Vrbata, to jsou kluci, kteří mi šlapou na paty. Porazit mě však může jedině mladý David Čech. La Manchský kanál mě neláká, na něj potřebuje plavec hodně času, hodně příprav. V září se s kolegy z oddílu chystáme na štafetovou plavbu Skotskem. Z Atlantiku do Severního moře.

Dnes byly blbý podmínky. Před třemi roky byl tady na Pardoubku silný led, mrzlo, svítilo však sluníčko. Tehdy jsem si říkal, že do vody snad nevezu. Nakonec to bylo lepší než ten dnešní extrém.“

Na brtevskou pláž Pardoubku vylézá i **Olda Ducháček**. Z dálky vypadá, jako by na sobě měl růžovou teplákovou soupravu. Ve skutečnosti jen jeho pokožka reaguje na teplotu vzduchu a rychle rudne.

„Tvrký, dobrý, ale krásný,“ říká „hlavní pachatel“ zimního klání a doplňuje: „Před týdnem bylo na závodech v Olomouci jarní počasí, dnes nám vítr skoro odnese ohromný stan. Zkrátka Bělohrad dovede připravit vždycky nějaké překvapení. Jdeme do toho s chutí, na počasí nekoukáme!“

Eduard Čeliš, foto: Pavel Janák

Bratři Vaníčkové kralovali anketám

Přelom roku přináší tradičně různé ankety o nejlepší sportovce předcházejícího roku. Mezi judisty zaznamenali v anketách za rok 2007 výrazný úspěch bělohradští bratři Vaníčkoví. Nejlepší judisté České republiky byli slavnostně vyhlášeni při galavečeru českého juda v pražském hotelu DUO. V kategorii kadetů převzal od moderátorů večera Alice Tejkalové a Ondřeje Vetchého a čestného předsedy svazu Josefa Letošníka nejvyšší ocenění Tomáš Vaníček. Jeho bratr Michal obsadil mezi juniory 7. příčku.

Nejlepší judisté Královéhradeckého kraje byli potom vyhlášeni v jičínském hotelu Paříž. Zde kralovali oba bratři naprosto jednoznačně. Mezi dorostenci mladší Tomáš, který se v roce 2007 stal dorosteneckým mistrem ČR, mezi juniory skončil na MR druhý a obsadil skvělé sedmé místo na Mezinárodních OH mládeže v Bělehradě, a mezi juniory Michal, jenž se stal mistrem ČR mezi juniory, v kategorii mužů získal stříbrnou medaili a skončil 13. na mistrovství Evropy juniorů v Praze.

Oba bratři vstoupili skvěle i do sezóny 2008, když na USK Cupu v Praze, který byl nominačním pro světový pohár mužů Noris cup, postoupili ve váhové kategorii do 60 kg do finále. V bratrovražedném boji v něm byl úspěšnější mladší Tomáš, který tak poprvé zvítězil na turnaji mužů. (šup)

Pavel Petr zvítězil v lyžařském seriálu

Úspěšně si vedl v letošní lyžařské sezóně ředitel bělohradského SOU Mgr. Pavel Petr. V tradiční Jizerské padesátce, která zaznamenala nejkvalitnější obsazení v historii, obsadil jako 10. nejlepší český běžec celkové 44. místo a za svými zády zanechal i dvě lyžařské legendy - nejlepšího běžce na lyžích všech dob Nora Björna Dähliho a bronzového z padesátky na OH 2006 v Turíně Rakušana Michaila Botvinova. „Nezapomenutelný zážitek pro mě byl, když jsem si v cíli podal ruku s legendárním Björnem Dähliem,“ řekl po závodě Pavel Petr.

Po sedmých příčkách v Jilemnické padesátce a v Orlickém maratonu se dostal do čela celkové klasifikace nově vzniklého seriálu závodů v běhu na lyžích PATRIA DIRECT Ski Tour. V posledním závodě seriálu v Šumavském skimaratonu potom obsadil 3. místo v závodě volnou technikou a 11. místo v závodě klasickou technikou a stal se celkovým vítězem seriálu Ski Tour.

Výsledky, Jizerská padesátka: 1. A. Aukland (Norsko) 2:12:32, 2. Svärd (Švédsko) 2:12:57, 3. J. Aukland (Norsko) 2:14:23, 15. Novotný (ČR - nejlepší Čech) 2:19:10, 44. P. Petr 2:32:35, 53. Botvinov 2:37:42, 59. Dählie 2:38:55.

Celkové výsledky PATRIA DIRECT Ski Tour: 1. Pavel Petr (SKI Klub Šumperk) 25 623 body, 2. Nesvadba 25 549 b., 3. Vejnar (oba ČSK Vysoké nad Jizerou) 24 875 b. (šup, pš)

Beseda s bikerem Janem Kopkou zaujala posluchače

V polovině února se na besedě v Anenských slatinných lázních představil biker Jan Kopka, který v posledních letech absolvoval extrémní závody na horských kolech jako „nejžhavější závod planety“ Crocodile Trophy (napříč Austrálií od jihu na sever v pekelné výhni pouště), „nejhornatější závod planety“ Great Divide Race (4000 km dlouhý závod z Kanady do Mexika divočinou Skalistých hor se 70 km převýšením) či „nejdrsnější závod planety“ Iditarod Trail Invitational (zimní závod Aljaškou v extrémních mrazech absolutně bez podpory). Právě o tomto 1800 km dlouhém závodě vyprávěl čtyřiačtyřicetiletý Kopka při své diashow v lázních.

Závod Iditarod napříč Aljaškou absolvoval už v roce 2003, ale vzhledem k nepříznivému počasí ho nedokončil. V březnu 2007 se na start závodu postavil podruhé a mezi 36 bikery dokázal zvítězit, když závod ve čtyřicetistupňových mrazech dokončili pouze 2 jezdci. „Aljaška je asi nejdrsnější závod, protože tady jde o holé přežití. Jezdí se bez technické a zdravotnické podpory, každý si musí poradit sám,“

Pavel Petr

vysvětloval Kopka. „Vozím s sebou jen minimum věcí. Na převlečení třeba jen jedno náhradní tričko a jedny ponožky.“ Přitom závodníci jedou či tlačí kolo v hlubokém sněhu, po zamrzlých řekách, spí ve spacáku v lese či v opuštěných srubech. Sám Kopka zažil i situaci, kdy se ve 2 hodiny ráno propadl do potoka. „Že jsem vyvázl, a dokonce bez omrzlin, považuji za malý zázrak,“ dodal. (šup, vl)

Jan Kopka

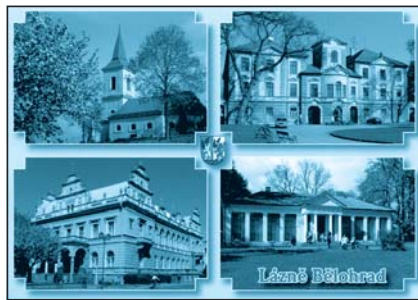
Těsně před vánoci 19. prosince zemřel v Praze ve věku 97 let kapelník Jiří Sternwald. Muzikant, který před a po válce hrával v Bažantnici a v Grand hotelu Urban. Nejprve jako muzikant a od r. 1936 s vlastním orchestrem The Singers molodie Band. Po válce se stal jedním z nejznámějších skladatelů filmové hudby, byl autorem mnoha písní a šansonů, psal i symfonickou hudbu. Jeho úžasné vzpomínky na život v Bělohradě jsme otiskli v BL Léto 2002 pod názvem „Moje milá pila včera sherry“.

Úryvek z knihy vzpomínek Jiřího Sternwalda

Všechno má svůj konec. Někdy si myslím, že se příliš všechno idealizuje, ale jedno vím jistě, že se nikdy nemůže nic opakovat, nic vrátit. Každé opakování je vždy trochu jiné.

Po mnoha letech, když jsem se s režisérem Brynychem vracel z filmování v Krkonoších, vyprávěl jsem mu, jak jsem hrával o prázdninách v Lázních Bělohradě. Snad až příliš poeticky, nejen o krásné přírodě, o Bažantnici, rybníku „Pardoubek“, o hudebním paviloně, ale i o krásných děvčatech, která jsme tu potkávali. Jeli jsme autem po hlavní silnici, když se pojednou objevila cedule s odbočkou Lázně Bělohrad - 7 km. Neodolal jsem a odbočil, protože i pan režisér byl zvědav na všechny ty půvaby, které jsem po cestě líčil. Nejprve jsme zajeli na kafíčko do bažantnice. V památné zahradní restauraci s verandou a tanečním parketem však bylo ticho. Všude zatažené záclonky a nějaká babka - snad uklízečka - nás poslala do „Grand hotelu“. V Grandu nám sdělili, že kafíčko včetně jiné konzumace lze podávat pouze rekreativním. Rybník „Pardoubek“ byl špinavý a zarostlý žabincem a na náměstí jsme potkávali různě stařenky s hůlčičkou, z nichž některé mne pamatovaly a volaly: „Dobrý den, pane kapelníku!“ Režisér Brynych jen procedil: „To jsou ty krásné holky, o kterých jsi mi vyprávěl!“ Takže sbohem Lázně Bělohrad!

(las)

Turistické mapové centrum České Budějovice při příležitosti veletrhu cestovního ruchu HH Holiday World, který se konal od 14. 2. do 17. 2. 2008 v Praze na Výstavišti v Holešovicích, uspořádalo XI. ročník soutěže „O nejhezčí turistickou pohlednici České republiky pro rok 2008“. Pěkné 3. místo ze 140 pohlednic zařazených do celostátní soutěže obdržela pohlednice Lázní Bělohradu, kterou vydalo a do soutěže zaslalo Městské informační středisko v L. Bělohradě. Autorem tří fotografií je Lubomír Hoška a jedné fotografie Jan Petera. (ho)

Dechový orchestr Javorka slaví letos 15 let existence na hudební scéně. Byl založen 21. ledna 1993. Navázal tak na dlouholetou tradici Městské kapely (od r. 1860) v Bělohradě.

V repertoáru má více než 400 skladeb, z nichž mnohé patří ke „zlatému fondu“ tohoto žánru. S úspěchem vystupuje na koncertech v lázeňských městech, festivalech, při slavnostních příležitostech, plesích a tanečních zábavách. Hudební produkci ocenili i posluchači v Německu, Holandsku, Francii, Itálii a Polsku.

Pro všechny, kteří mají Javorku rádi, pořádá orchestr spolu s Městským kulturním střediskem v Lázních Bělohradě v sobotu 19. dubna slavnostní koncert v sále Lázeňského hotelu ČSAD v Lázních Bělohradě. (las, vl)

Letošní jarní prázdniny začaly velmi brzy. Sníh nebyl a zimní radovánky se tím pádem nekonaly. V Bělohradě však děti mohly a také využily bohaté nabídky z programu Nesedte děti o jarních prázdninách doma, kterou pro ně již několik let při-

pravuje bělohradské Městské kulturní středisko. Každý den jednu akci odstartovalo jaroměřské loutkové divadlo pohádkou o Zubejdě Solimánské v kulturním sále Anenských slatinných lázní, kterým za poskytnutí prostor patří dík.

Letos se poprvé otevřela pro děti i sportovní hala SOU. Úterního florbalového turnaje se zúčastnila čtyři družstva. Do zajištění akce se zapojili i učitel ZŠ Martin Menčík a ředitel Jaroslav Jirásko, který nastoupil coby rozhodčí.

Tradičně zajíždí do Bělohradu o jarních prázdninách brněnské divadlo Špilberg, letos s pódiovým zpracováním večerníčkových Králíků z klobouku. Přišel velký počet diváků a hra měla obrovský úspěch.

Čtvrtek patřil v kině filmu Pan včelka. Říká se „kdo umí, ten umí“ a že umí, dokazuje paní Růžena Bičíšřová v práci s dětmi při výtvarných aktivitách. V keramické dílně ZŠ se sešlo přes třicet dětí, některé i s rodiči, aby si vyzkoušely práci s keramickou hlinou. Paní Bičíšřová jim nejen poradila, jak na to, ale mnohé jistě motivovala k další výtvarné práci.

Tečku za celým týdnem udělala nedělní pohádka Ježibaby z Babína v podání DS J. K. Tyl z Lomnice nad Popelkou. Týdenní programový blok byl bohatě navštíven. Děti neseděly doma a organizátoři mají radost, že se akce zdařila. Prostě, pro děti se dobře dělá, nekoukají, co se nezdařilo, ale naopak, mají radost z toho, co se povedlo.

Ladislav Stuchlík

Anenské slatinné lázně od 21,- Kč/den!
 Získejte více informací o uvedení vaší reklamy v televizním okruhu v anenských lázních...
603 202 962
 itv váš partner na místě, kde byste to nečekali...

Dětské šibřinky

Svatý

Josef Vágenknecht - Svatý a čert

Čert

